

LUTHERSK KIRKETIDENDE

INNHold

Om statskirke og folkekirke / Fra bokfronten / Det som mangler / Fra bispedømmerådene og Kirke-departementet

SØNDAGSTEKSTEN

3. søndag i faste – Kjell A. Skartseterhagen

Maria Budskapsdag – Hilde Barsnes

5. søndag i faste – Ernst-Modest Herdieckerhoff

der slagordet blir ”varm og åpen” er det vanskelig å argumentere med ”rett og sann”

Om statskirke og folkekirke

Mange er redde for å miste folkekirken dersom statskirken skal oppheves. På tross av advarsler fra statsråder og kjendisprester, er det ikke nødvendigvis en direkte sammenheng her. Svaret avhenger av hva vi mener med begrepet folkekirke. Noen vil si at folket er kirkens basis, andre at folket er kirkens målgruppe. Noen sier

at folkekirken er en kirke som favner folket. Andre sier at en folkekirke skal være folkelig i den forstand at den skal romme bredden i folkets religiøse tanker og lengsler.

De sosialdemokratiske partier har i alle de nordiske land vært de bærende krefter i det politiske liv i etterkrigstiden. Selv om den

prinsipielle politiske velvilje overfor folkekirken etter krigen stadig økte i disse partiene, skjedde en reell fremmedgjøring overfor den kristne kulturarv fra politikerne og de statlige institusjoners side. En konsekvens av dette har vært et økende behov i folkekirkene for å kunne ta hånd om mindre anliggender gjennom egne, selvstendige organer. Innen samtlige folkekirker har reformprosessene gått sin gang, og ført til endringer i organisasjonsstrukturen. Sverige har ført stat-kirke-debatten frem til en konklusjon, Danmark synes foreløpig å ville opprettholde statskirkeordningen, mens Norge og Finland er i utredningsfasen. Folkekirkene i Norden var utvilsomt den viktigste kollektive instans som gav munn og mæle til formulering av nasjonal identitet under krigen, da fellesverdiene hadde vært truet, de verdier – som kirke og kulturarv, demokrati, nasjonal selvvråderett og andre rettigheter – som utgjorde substansen i det idealt sett som bandt de nordiske nasjoner og kirker sammen. Det er kanskje da ikke så underlig når KIFO etter en landsomfattende undersøkelse kan påvise at støtte til fortsatt statskirke er sterkest i de samme grupper som er motstandere av EU. Statskirkemotstanderne er unge, velutdannede menn bosatt i storbyene, mens statskirketilhengerne er eldre kvinner med lavere utdanning, bosatt i landlege strøk. Senterpartiet og Arbeiderpartiet er statskirke-motstandere, mens et klart flertall av velgerne fra KrF, Høyre og Venstre er for et skille, i følge KIFO-undersøkelsen.

Den norske kirke hadde en sterk posisjon under krigen, da den var folkekirke og bekjennelseskirke uten å være statskirke. Nasjonal og kirkelig identitet var da knyttet sammen, slik Arne Fjellbu skrev høsten 1945: "Alt som angår folket angår også kirken." Man kan spørre om stemningsbølgen Den norske kirke opplevde under siste krig førte til en utsettelse av den nødvendige teologiske oppgave som lå i en prinsipiell refleksjon over nasjonalkirkens rolle i et folk stadig mer preget av sekularisering, individualisering og pluralisering, og i en situasjon preget av oppbrudd fra de tidligere bærende ideologiske fundamentet i samfunnsstrukturen. I stedet utviklet man i de

nordiske land en teologisk reflektert begrunnelse for folkekirkeordningen, med basis i et kulturåpent syn på samvirket mellom kirke og folk, og begrunnet i skapelsesteologien (Løgstrup). Den danske professor Regin Prenter hevdet i 1965 at han så en ny folkekirkeideologi i anmarsj, en forening av gammel statskirkeideologi og moderne demokratisk samfunnsforståelse. I stedet for å hevde religionsfrihet i staten, vil man ha pluralisme og religionsfrihet i folkekirken. Slik ble også det evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunnlag forstått av Castberg, som en lære i utvikling,

det finnes utvilsomt et nasjonalistisk og triumfalistisk drag i de nordiske folkekirker

preget av den til enhver tid rådende mening hos folkets flertall. I 1980 skrev folkekirkens forsvarer, biskop Per Juvkam, at om pluralismen

trenger inn i selve kirken, da betyr det for folkekirken en skjebnesvanger fare. I dag må vi nok konstatere at så er skjedd.

I etterkrigstidens Sverige, under Tage Erlanders lange statsministerperiode (1946-69), utvikles folkekirken i rammen av *folkhemstanken*. Den enkelte borger var trygg i folkehjemmet. Men for å kunne virkeliggjøre det gode samfunn krevdes en sterk statsmakt og sentralisering. Også for Norges vedkommende er sosialdemokratiet, med sitt ideal om enhets-samfunnet, avgjørende for folkekirkens utvikling. Arbeiderpartiet var den drivende faktor i gjenoppbyggingen etter 1945, og partiet opptrådte som en stadig sterkere forsvarer av statskirken i Norge, ikke minst fordi denne opprettholder balansen mellom kirkens ulike fraksjoner. En sammenlikning av den sosialdemokratiske styringsvilje i de nordiske folkekirker ville trolig gi nyttige perspektiver på den aktuelle debatt om forholdet mellom kirke og stat. Blant tilhengerne av statskirken rettes påfallende lite oppmerksomhet mot de utfordringer kirken står overfor i møte med et stadig mer pluralistisk samfunn. Man savner også en del overordnede kritiske problemstillinger knyttet til nasjonalisme og kirketenkning. Frem til nå har man i statskirke-debatten savnet et tydelig kritisk perspektiv på den nasjonalistisk motiverte uniformeringstendens i den nordiske folkekirkemodellen, som følger prinsippet *Cuius regio eius religio* fra

Kristian 5. til Trond Giske. For det finnes utvilsomt et nasjonalistisk og triumfalistisk drag i de nordiske folkekirker. Den lutherske folkekirken, styrt av statlige og kommunale organer og statlig lovgivning, representerer likesom den "autentiske" form for kirke. Med utgangspunkt i § 2, står Kirken i fare for ved passiv likegyldighet eller aktive allianser å legitimere Statens politiske mål, og Kirken kan lett bli avvæpnet i sin kritiske holdning overfor konkrete handlinger fra Statens side. Den rettslærde Frede Castberg hevdet i 1953 at "en streng ortodoksi, preget av bokstavfortolkning av skrift og bekjennelse, i dag ikke kan være på sin plass innen en kirke som ledes av staten, bæres oppe av staten og prinsipielt tar sikte på å samle under sitt hvelv alle statssamfunnets medlemmer". Men i 1942 hadde kirkens talsmenn i dokumentet *Kirkens Grunn* klart formulert den lutherske overenskomst mellom regimentene: Staten skal respektere Kirken som bekjennelseskirke, mens Kirken skal respektere Staten på statens område. *Kirkens Grunn* tok utgangspunkt i CA 28, hvor det står: "For statsstyringen har å gjøre med andre ting enn evangeliet. Øvrigheten verger ikke sjelene, men legemene og de legemlige ting mot åpenbar urett og holder menneskene i tømme med sverd og legemlige straffer. Evangeliet verger sjelene mot ugudelige meninger, mot djevelen og den evige død. Den kirkelige og den borgerlige makt må altså ikke blandes sammen. Den kirkelige har sin befaling om å lære evangeliet og forvalte sakramentene. Den skal ikke trenge seg inn i et fremmed embete, ikke forandre kongedømmer i denne verden, ikke avskaffe øvrighetens lover, ikke avskaffe lovbefalt lydighet, ikke hindre rettsaker som i de hele gjelder noen borgerlige ordninger eller avtaler, ikke fastsette lover for hvorledes statsforfatningen bør være, således som Kristus sier: Mitt rike er ikke av denne verden..."

Til den forrige Stat-Kirke-meldingen uttalte Det teologiske fakultet: "Kirken er en kirke som med utgangspunkt i et menneskelig fellesskap til enhver tid er underveis mot det trosbebyggende fellesskap som blir til ved forkynnelsen av evangeliet. Folkekirken er nødvendig av politiske grunner, som rammen rundt folkets religiøse liv og tro, som statens religionsvesen. Den skal dekke verdibehovet og

velferdsbehovet, og må derfor ikke virke begrensende, men være en levende, varm og åpen folkekirke." Det sier seg selv at en slik kirketenkning gir en stor grad av åpenhet, i ønsket om å inkludere ulike oppfatninger om hvordan man best skal realisere kjærligheten i ens eget og andres liv. Man vil nok likevel avvise at kirkens lære kan være gjenstand for demokratiske avgjørelser, eller avgjøres ved meningsmålinger eller stemninger i løssalgspresen og på fjernsynets debattprogrammer. Men der slagordet blir "varm og åpen" er det vanskelig å argumentere med "rett og sann". For det er da ikke folket, men bekjennelsen som er kirkens basis. Kirken er bygd på bekjennelsen - ikke på den Augsburgske - men på Peters bekjennelse: Du er Messias, den levende Guds Sønn. Kirken har sin basis i bekjennelsen til Jesus som Herre, og ved Guds hjelp vil evangeliet om Jesus Kristus nå ut til hele folket.

VIDAR L. HAANES
Vidar.L.Haanes@mf.no

FRA BOKFRONTEN

Kirken og samfunnet i de første århundrer

Gillian Clark: *Christianity and Roman Society*

Cambridge University Press, 2004

Hvilken forskjell utgjorde kristendommen i romerriket? Hva endret seg og hva ble som før? Hvordan påvirket kirken det romerske samfunn, og hvordan ble den selv påvirket? Dette er viktige spørsmål for oss som er kirke i en kultur som i stadig sterkere grad fremstår som post-kristen. Hva var hemmeligheten? Hva var det egentlig som gjorde at kristendommen i løpet av snaue 300 år vokste fra å være en liten jødisk gruppe fra et hjørne i romerriket til å bli selveste keiserens foretrukne religion, og senere også statsreligion?

Gillian Clark er Professor of Ancient History ved universitetet i Bristol. Hun har tidligere publisert flere arbeider som tar for seg forholdet mellom kristendom og den klassiske gresk-romerske kulturen. I den foreliggende boka gir hun på en forholdsvis liten flate (120 sider) en leservennlig fremstilling av omfattende studier.

Boka leverer en nyansert kritikk av flere tidligere historiske fremstillinger, ikke minst av klassiske kirkehistorikere fra Eusebius og fremover, der motsetningen mellom kirken og det romerske samfunn er fremstilt i svart/hvitt og med kirken i helterollen. Slik historiskrivning, som skal fremme apologetiske anliggender, er i følge Clark blitt bedrevet helt opp til nyere tid. Men nå foretas det i fagmiljøet en bred revurdering der de skiftende overganger dominerer bildet. I stedet for å vektlegge *"the*

differences" mellom kirken og omverdenen, fokuserer man på *"the diversity"*, hvilket unektelig er noe annet.

Clark viser hvordan kristne tenkere helt fra begynnelsen av søkte å knytte an til klassiske filosofer så langt det lot seg gjøre. Hun peker videre på hvordan kirken etter vest-romerrikets fall ble den institusjon som førte videre latinsk språk og litteratur, gresk-romersk filosofisk teologi og romerske administrative strukturer. Romerriket skapte dessuten gode forutsetninger for å spre budskapet i alle himmelretninger. Mange kristne tenkere i de første århundrer kunne da også betrakte dette riket som en del av Guds plan med verden.

Clark peker på flere fellestrekk mellom kristendom og romersk religion hva den folkelige religionsutøvelsen angår. Helgendyrkelsen knyttet rent faktisk an til allerede eksisterende lokale guddommer. Kristne forsøkte å finne en form for sin omgang med de døde som ikke brøt mer enn nødvendig med den rådende fedrekultus. De kristne kunne derfor ta med mat og vin og holde måltid ved sine dødes graver, men dette var samtidig en omstridt praksis.

Alt dette, og mer til, trekker Clark fram for å vise kontinuiteten mellom det romerske og det kristne. Hvori består så de viktigste forskjellene? Et helt avgjørende særpreg ved kirken i forhold til den romerske verden var de

hellige tekster, og sammen med disse den sentrale stilling som biskopene fikk fra begynnelsen av det 2. århundre. Begge deler var viktige forutsetninger for at kirken kunne fremstå som en enhetlig bevegelse med et tydelig budskap på en helt annen måte enn rivaliserende religiøse retninger med unntak fra jødedommen, men der manglet den misjonerende impuls.

Men viktigst av alt, i følge Clark, var det sosiale fellesskap med et sterkt preg av familie som kirken kunne tilby, og omsorgen som ble vist overfor de fattige både innenfor og utenfor kirkens grenser. Rett nok kunne man også innen romersk tradisjon oppfordre til en begrenset form for veldedighet som var motivert av plikt. Den kristne omsorg ble derimot begrunnet i radikal nestekjærlighet (*caritas*) og ga seg tilsvarende radikale uttrykk. Den kristne diakoni i alle sine former fremstår da også uten sidestykke i den antikke og romerske verden. Utover på 300-tallet utviklet kirken, og bare den, administrative strukturer for sosial omsorg: Ulike institusjoner ble bygget, bl.a. hjem for barn som av sine foreldre var satt ut for å dø, herberger ble reist der de reisende kunne få husrom og stell underveis, osv. Alt dette vitnet om et helt nytt syn på menneskeverdet og ga det kristne budskapet en særlig troverdighet.

Selve innholdet i den kristne forkynnelsen var i likhet med jødedommen markert annerledes enn i romersk religion. Riktig nok kunne kirken knytte an til romersk filosofisk kritikk av den etiske standard og gudsdyrkelse som tradisjonell religion rommet. Men den kristne selvforståelse var preget av en form for eksklusivitet som var tiltrekkenne samtidig som den vekket anstøt og førte til konflikt med keiserdyrkelsen. Forfølgelsen mot kirken ble imidlertid aldri gjennomført med samme harde konsekvens over hele riket, selv ikke da det sto på som hardest under keiser Diokletian fra år 303 til 313.

Etter forfølgelsen kom Konstantin og den nye tid da alt ble snudd opp-ned i forhold til tidligere. Kristendommen ble først tolerert, deretter den foretrukne religion, for til sist å bli statsreligion; og alt dette skjedde i det århundre som ble innledet av de store forfølgelsene under Diokletian! Ikke så rent få fikk da også

vansker med å orientere seg under de raskt endrede forhold. Gevinsten for kirken var åpenbar, men her var også en pris å betale. Mange ble kristne for å gjøre karriere i statens tjeneste. Flere keisere prøvde å utvide sin makt til også å gjelde teologiske og kirkelige spørsmål. Kirkens ledere ble lesset ned av nye administrative oppgaver, og samlivet med myndighetene gjorde at kirkens strukturer utviklet seg i hierarkisk retning. Men kirken ble samtidig den sentrale pådriver for skole- og helsevesen, og bidro til en grunnleggende humanisering av samfunnsutviklingen.

Clark konkluderer med å slå fast at kirken satte sitt tydelige preg på det romerske samfunn; men påvirkningen var gjensidig. Og dette siste elementet har altså gjerne blitt oversett innenfor kristen historieskriving.

Hva kan man lære av en slik bok, bortsett fra interessant innsikt i kirkens tidlige historie? For meg bidro lesningen aller mest til ytterligere å understreke behovet for en godt fungerende diakonal virksomhet i lokalmiljøet. Ordene og kjærligheten sammen taler langt sterkere enn ordene alene. Luthersk kristendom har fokusert ordet og øret. Dette var rett og nødvendig som en historisk betinget reaksjon på reformasjonstiden. Men et slikt fokus har ført, og fører fortsatt til kirkelige mangelsykdommer. Menigheter uten diakoni er ikke på parti med viktige deler av kirkens fortid, og avgjort ikke med fremtiden.

Samtidig viser en slik bok hvordan kirken på avgjørende vis kan bidra til å endre samfunnsutviklingen. Selv om konjunktorene kan se dystre ut, så følger ikke historiens løp de prognoser som til enhver tid ansees sannsynlige. 300-tallet er her det overtydelige eksemplet. Kultur er et plastisk fenomen. Synet på hva et menneske er verd og hva som er menneskelivets gode sammenheng og mål, ligger ikke fast. Nå når den konstantinske æra går mot slutten, trenges fortsatt en offensiv og selvbevisst kirke som tror at den sitter inne med det beste budskap både for den enkelte og samfunnet.

Halvor Nordhaug

Det som mangler

AV ROLF KJØDE, GENERALSEKRETÆR I NORMISJON

Det mest påfallende med uttalelsen fra Den norske kirkes lærenemnd er det som ikke sies. Ved ikke å drøfte viktige spørsmål som vedrører både troens innhold og troens kilde, blir nemndas konklusjoner om kirkesplittelse mer tilslørende enn avklarende. Den delen av nemnda som holder fast at homoseksuelle handlinger er uforenlige med kristen tro, har en stor oppgave i tida framover med å klargjøre saker som skjules i uttalelsens språk av "kunstig harmoni", som Aftenpostens kommentator nylig uttrykte det. Det er de konservative som i ettertid har måttet presisere, ikke de liberale. Hvorfor kunne de ikke dekke opp for disse åpenbare manglene mens nemnda enda var samlet?

Proessen har gitt oss et dokument som i størst mulig grad søker enighet men som ikke avklarer tilstrekkelig de prinsipielle spørsmålene som ble stilt. Uttalelsen fra lærenemnda er til dels preget av et tilslørende språk. Dette gir økt manøvreringsrom for de kreftene som arbeider for å endre kirkas forkynnelse og veiledning bort fra det alle mener faktisk blir sagt i Det nye testamentet om saken.

1) Manglende skriftsyn

Nemndas viktigste oppgave skulle være å avklare homofilis spørsmålets læremessige status i lys av skriftforståelsen. Innstillingen bærer sterkt preg av at alle har strukket seg for å finne en felles plattform av skriftforståelse. Samlet avviser nemnda å presentere et evangelisk luthersk skriftsyn. Det mener jeg langt på vei er bakgrunnen for de uklarheter som nemnda seinere avdekker i sin behandling av selve hovedspørsmålet. Dersom utgangspunktet er at bibelsyn som tema er luthersk teologi ivedkommende, ser en bort fra den

felleskristne forståelsen av Bibelen som Guds ord som faktisk ligger til grunn for vår lutherske bekjennelse og reformasjonens basis i Skriften alene. Reformatorene var frimodige i sin omtale av Bibelen som Guds ord, Åndens tale, Åndens bok og andre benevnelser som uttrykte Bibelens karakter av å være Guds tale inn i vår verden. Så langt jeg har sett, brukes uttrykket "Guds ord" bare to ganger i innstillinga men ingen av dem i betydningen Skriften.

Den mest påfallende og mest brukte karakteristikk er at Skriften er "vitnesbyrd om Guds åpenbaring". Hvem som vitner, presiseres ikke. Med dette har nemnda samlet seg om et begrep for Bibelens åpenbaringskarakter som primært knytter an til teologihistorien etter rasjonalismen. Siden Friedrich Schleiermacher har holdningen til Bibelen i vestlig protestantisk kristendom blitt endret fra å være Guds åpenbaring til å bli sett på som religiøse menneskers vitnesbyrd om Gud. Forskjellene i forholdet til Bibelen som autoritet ut fra to slike holdninger (åpenbaring eller vitnesbyrd) er stor og konsekvensrik.

Selv om den mest konservative delen av nemnda prøver å markere at det er forskjell i holdningen til Skriftens autoritet mellom de to gruppene, har de ikke klart å begrunne denne selvstendig. Til det er de for bundet til den liberale fløyens forutsetninger. Når et medlem (Jostein Ådna) går så langt som å mene at de liberale "underminerer Skriften", kunne en vente at dette i større grad ble klargjort ved presentasjon av helt ulike skriftsyn. På en særlig måte blir dette klart når vi blir klar over at Skriftens autoritet overhode ikke begrunnes i profeters og apostlers gudgitte oppdrag som åpenbaringsbærere. Dette mest sentrale trekket

ved Bibelens selvitnesbyrd er helt fraværende.

Nemnda fører også en forvirrende tale om begrepet "tolkning" som de ikke skjelner fra begrepene "anvendelse" eller "bruk". Derfor kan de operere med full enighet om forståelse av innholdet i de aktuelle bibeltekstene om homoseksuell atferd. Derimot er de uenige om tekstenes forpliktelse for den kristne kirke "i dag". Men det spørsmålet er like mye et spørsmål om troens lydighet mot det Ånden taler til oss gjennom apostlene. Den skjelningen foretar ikke nemnda. Dermed dekker den over ulydighet i bruken av Guds ord ved mildt akademisk å kalle det "tolkning". Det undrer meg ikke lite at nemndas mest konservative halvdel så lett gir fra seg definisjonsretten til et så ladet ord som "tolkning" er blitt i den teologiske debatten.

2) Manglende frelsesperspektiv

Perspektivet i uttalelsen er ganske ensidig skapelsesteologisk. At dette perspektivet må være tungt, er forståelig. Bibelens entydige avvisning av homoseksuelle handlinger, som hele nemnda stadfester, gis innenfor en større ramme av Guds skapervilje. Den liberale halvdelens forsøk på mest mulig å neddempe dette er underlig.

Om skapelsesteologien er sterk, er refleksjonene rundt syndens dominans og følger nesten fraværende. Nemnda sier at mennesket er "skapt i Guds bilde" uten å drøfte om fallet har fått konsekvenser for hva dette gudsbildet innebærer i vår relasjon til både Gud og medmennesker. Kan det tenkes at NTs utsagn om vårt gjenreiste bilde i Kristus, han som kalles Guds bilde, henger sammen med tap eller skade i vårt opprinnelige gudlikhet? Nemnda åpner overhode ikke for denne problemstillingen, men overfører ukritisk gudbilledligheten fra skapelsesfortellingene direkte forbi fallet til oss i dag. Jeg er usikker på om nemndas dogmatikkprofessorer ville akseptert en slik omgøelse hos sine studenter. I sin konsekvens er dette humanistisk tenkning, ikke bibelsk syndefallsrealisme. Liberalteologiens slektskap med humanismen er for så vidt velkjent, men hvordan kan nemndas mest konservative halvdel akseptere slike premisser?

Sammenhengen i Rom.1,18ff mellom den falne skapning og fallets implikasjoner også for

seksualiteten tillegges ikke vekt. Når 1.Kor.6,9f skal utlegges, klarer nemnda, inkludert to med professorkompetanse i NT, å hoppe over den setningen som versene både begynner og slutter med om at den som slutter fred med disse syndene, blant annet samkjønnet sex, ikke skal arve Guds rike. Enhver teologistudent ville stryke på en slik eksegese. Kan lærenemnda da vente ståkarakter?

I kapittel 3.6 der de to grupperingene gir sitt samlede resonnement om homofilspørsmålet i Bibelen, kommer det fram klare teologiske forskjeller. Det er bra. Arbeidet framstår definitivt som mest klargjørende og redelig i de avsnittene der to helt ulike teologiske grunnholdninger får operere ut fra sine respektive forutsetninger. Vi legger likevel merke til at også her mangler avgjørende bibelsk språkbruk og klarhet. Nemndas konservative medlemmer skriver godt om nødvendigheten av et oppgjør med synden på generelt grunnlag men knytter ikke begrepet synd til homoseksuelle handlinger direkte. Det ligger nok under i uttrykk som at slike handlinger er "entydig avvist" og "uforenlige" med det nye livet som kristen. Men så lenge de ikke knytter dette direkte til synden, blir også omvendelsesperspektivet uklart.

Det er liten tvil om dette er det punktet der det har brutt djupest i nemnda, slik nemndleder Austad også har presisert i ettertid ved å si at de to medlemshalvdelenes var grunnleggende uenige i forståelsen og anvendelsen av lov og evangelium. Dette er etter mitt skjønn et presist uttrykk for selve saken. Men hvorfor har det vært så viktig å pakke dette inn i forsiktige ord?

3) Manglende kriterier for kirkesplittelse

Nemnda skulle særlig uttale seg om uenigheten i spørsmålet om homofilt samliv er av en slik art at spørsmålet splitter kirka. Konklusjonen er langt mindre klar enn lekkasjene i forkant bar bud om. Det er rett og slett ikke sant at nemnda er enig om at saken ikke er kirkesplittende og at det kan leves med to syn og to ordninger samtidig og likestilt i kirka. Dels sier uttalelsen noe annet. Og dels har faren for kirkesplittelse blitt understreket av nemndmedlemmer i ettertid. Det siste er pris-

verdig, men igjen kan en undres over at selve innstillingen ikke i større grad tar konsekvensen av det.

Alle bortsett fra ett medlem (Gunhild Hagesæther) mener at spørsmålet "ikke med nødvendighet" er kirkesplittende. Likevel går ei samlet nemnd så langt som å konkludere med at samholdet i kirka er "belastet" og splittelse kan "ikke utelukkes". Den mest konservative halvdel sier at saken går på Skriftens autoritet på en slik måte at synene er "uforenlige" og at ikke begge kan være "retningsgivende" for kirkens lære og ordninger. Veien til kirkesplittelse er kort dersom noen skulle rokke ved kirkens vigselfordninger. (Bondevik og Austad har en merknad på dette som får tilslutning av deres nemndhalvdel). Det uttrykkes også at det allerede har skjedd kirkelig avskalling og lokal splittelse og at dette kan være forståelig.

Likevel avklarer ikke nemnda hva som er kirkesplittende. Begrepet vranglære unngås, enda det må sies å være tett knyttet til forståelse av kirkesplittelse både i NT og i kirkehistorien. Begreper som kirketukt og læretukt berøres heller ikke. Det er påfallende når det handler om kirkesplittelse. Bispemøtet innførte for ti år siden i prinsippet skillet mellom uenighet i syn, som en kan leve med, og innføring av to slags vigselfordning, som en ikke kan leve med. De konservative biskopene har likevel ikke tatt noen konsekvenser av dette i sitt åndelige fellesskap med biskopene Køhn og Stålsett - som begge har brutt med Kirkemøtets vedtak på dette området. Dermed er det fortsatt helt uavklart hva som skal til i denne saken for å splitte kirkens enhet. Her må noen på banen og klargjøre og rydde opp.

Nemndas forståelse av kirkas enhet er knyttet til "evangeliet lære". Dette blir imidlertid forstått relativt trangt om selve rettferdiggjørelsen ved tro. Dermed berøres ikke sentrale deler av det som Bibelen legger til grunn for kirkas splittelse, enten det knytter seg til bekjennelsen til den historiske Jesus, Guds sønn kommet i kjøtt og blod, eller det går på NTs sterke advarsler mot antinomistisk (tro uten lydighet) vranglære. Fra Tunsberg biskop har vi i kjølvannet av nemnda fått vite at Jesus holdning av "bekreftelse" er så sentral i evangeliet at den kan spilles ut både mot ham selv og mot apostlenes tydelige ord om etterfølgelse under kors

og i lydighet. Derfor skiftet hun side i selve saken.

En lite påaktet men viktig profil i nemnda tegnes av professor Kjetil Hafstad. Han vurderer både samboerskap og skilsmisse/gjen-gifte langt mer positivt enn resten av nemnda og får langt på vei støtte av Turid Karlsen Seim og Sevat Lappegard i noe som er en fullstendig nyorientering av kristen samlivsetikk. I tillegg er Hafstad den eneste i nemnda som sier at det konservative synet på homoseksuelle handlinger truer de homofile menneskeverd. Dette er noe som tidligere er blitt framholdt med styrke av biskopene Køhn og Stålsett. Det må ikke overraske noen om dette blir et økende fokus framover etter hvert som homo-aktivistene oppnår sitt delmål om likestillt teologi. Skulle dette bli tilfelle, er det også grunn til å tro at noen vil dra den logiske konsekvens som Hafstad så langt unngår: Dersom noen krenker menneskeverdet, er enheten brutt. Ja og nei til menneskeverd kan aldri likestilles. Hafstad har et stort forklaringsproblem med sin inkonsekvens her. Også hos hans meningsfeller i nemnda uttrykkes en uklarhet i spørsmålet om menneskeverdet. De sier at de syn som er framført i nemnda, ikke krenker menneskeverdet. Slike syn finnes, men de blir ikke lokalisert. De liberale bør her klargjøre hvilken veiledning om homoseksuelle handlinger som krenker menneskeverdet og si hvilke konsekvenser det får for kirkas enhet.

4) Manglende fokus på kristne homofile

Premissene for samfunnsdebatten om de homofile settes i stor grad av interesseorganisasjoner og pressgrupper som utgir seg for å tale for langt flere enn sitt eget begrensede medlemstall. Disse gruppene har stor politisk appell, men deres agenda er ikke dekkende for ganske store grupper av homofile. Ikke minst i kristen sammenheng har vi mange homofile som ønsker å leve seksuelt avholdende. Disse får også mindre og mindre kirkelig støtte og oppmerksomhet, noe som har gjort livssituasjonen og trykningen i egne valg vanskelig for dem. Lærenemndas uttalelse føyer seg inn i rekken av arbeid som neglisjerer denne store gruppa kristne homofile. Det svekker nemndas troverdighet. Rett nok har det tverrkirkelige

forumet Til Helhet, med sitt klare fokus på bibelsk teologi og sjelesorg i møte med homofili, fått gi et innspill i nemnda. Nemnda synes likevel ikke å ha nyttiggjort seg deres svært gode og velbegrunnede innspill. Med sin fortidelse og usynliggjøring av ei stor gruppe kristne homofile, er lærenemnda dermed med på å gi et feil inntrykk av virkeligheten knyttet til homofili i kristne miljøer. Dette er beklagelig men utfordrer samtidig andre av oss til å gjennomtenke hvordan vi i våre kristne fellesskap best kan gi denne gruppa homofile støtte og troverdighet i det presset som en seksualfiksert kultur legger på deres liv.

5) Manglende frimodighet

I følge vår bekjennelse er det forskjell i selve læren som splitter kirka. Når Skriften attpåil knytter spørsmålet til den evige splittelse, som i dette spørsmålet, blir alvorlig stort. Det er ikke lett å se at noen av nemndas halvdelar tar høyde for dette. Imens øker den kirkelige nød lokalt ved at vrang lære og veiledning møter færre og

færre hindringer hos et mismodig kristenfolk. Denne trøttheten og dette mismotet er forståelig om vi har blikket på vår lille kirkesammenheng. Samtidig er det grunn til å minne om at den voksende verdensvide kirka kjenne-tegnes ved et frimodig "ja" i forhold til Guds ord også i spørsmålet om seksuelt samliv. Vår statskirke pådrar seg et massivt økumenisk problem, ikke minst med norsk misjons samarbeidskirker, hvis den fortsetter sin tilpasning til vestlig sekulær pluralisme.

Vi som er misjonsledere, vil hjelpe kristen-folket til ny frimodighet både i tillit til Bibelen som Guds ord, i tro på Jesus som eneste frelsesvei og i tjeneste for misjonens Herre. Guds veier ligger åpne for evangeliet. Vår tro-skap mot hans ord skal være absolutt og er overordnet vår troskap mot ordninger. Slik må det alltid være i kirka. På denne basis fører vi videre vårt oppdrag med å kalle mennesker til omvendelse og tro, etterfølgelse og fellesskap. Med frimodighet.

SØNDAGSTEKSTEN

Kjell A. Skartseterhagen, Hilde Barsnes og Ernst-Modest Herdieckerhoff

3. søndag i faste

19. mars 2006

Prekatekst: Lukas 4, 31-37

2 Sam 22,1-7 og 2 Kor 12,7-10

Dagen

Dagens navn er i følge middelalderens introitus: *Oculi*. "*Oculi*" (*mei semper ad Dominum*) - (*Jeg vender alltid mine*) "*øyne*" (til Herren) - fra Salme 25,15. Vi møter Jesus i nærkamp med de onde makter. Å se, skimte, lys i møte med mørkets makt er et sentralt tema: *Aldri redd for mørkets makt. Stjernene vil lyse. Med et Fader Vår i pakt skal du aldri gys!* (NoS 416). Det finnes

lys i mørke - alltid! Kunsten er å vende sine øyne til Herren. Skimte ham; om bare som et svakt stjernelys i en dyp, mørk masse av verdensrom (jfr salmen) eller som en sprudlende lysfontene rett rundt neste hjørne på min pilegrimsvei. På et faens bølgehav; - Eller i et stummende, trivelig mørke - som djevlelske makter vil nøde meg til å elske. For slik å søke å stjele min herjede, sykmeldte, sjell!

En jødisk rabbi spurte sine disipler: "Når kan dere se at natten er forbi og at dagen har kommet? - Når jeg kan skille en sau fra en hund? - Når jeg kan stige ut av min seng uten å

snuble over noe? - Nei! Natten er forbi og dagen har kommet når du tør å se inn i ansiktet til ditt medmenneske og i ham eller henne kjenne igjen din bror eller søster. Da har det blitt dag i ditt liv. Til da lever du i mørket.”

For å leve i lyset behøver vi en visjon av Guds rike. En vilje til å bli ledet av visjonen. Evne til innlevelse i andre menneskers situasjon: Empati, tro og nestekjærlighet - er sentrale ord som tekstene vil veve inn i mitt liv:

Tekstene

Leseteksten fra andre Samuelsbok bærer i Bibelen selv overskriften ”Davids takk og lovsang”. Så har vi markert at tekstene også faktisk innbyr til lovsangstonen på denne faste-søndagen så full av konfrontasjon. Poesien i kapittel 22 i 2. Samuelsbok er som kjent den samme teksten (pluss-minus) som Salme 18 i Salmenes bok og handler om krefter som bryter på og Herren som er ”min borg og befrier”.

I 2. Korinterbrev møter vi den klassiske ”torn i kjødet”- teksten der apostelen får avslått tre søknader om kompensasjon for ubekvem arbeidstid med begrunnelsen ”Min nåde er nok for deg”. Fagforeningseffekten var dertil sterkt svekket på grunn av indre stridigheter både i Apostelforeningen og APosteLO. Når jeg er svak så er jeg sterk. Nemlig.

I prekenteeksten, tidlig i Lukasevangeliet, er vi helt i starten av Jesu virke. Etter at hans virke er forberedt (3,1-4,13) avsluttet med fristelsesberetningen, møter vi hans opptreden i to byer: Hjembyen Nasaret og hjemstedet Kapernaum (Jesus har kanskje, etter helbredelsen av Peters svigermor (4,38-39), en fast bostedsadresse her).

Mens opptredenen i Nasaret er en av vår tids favoritttekster som har satt sitt preg på frigjøringssteologi innenriks og utenriks og innleder selveste kirkeåret, så er opptrinnet i Kapernaum nesten det motsatte: Teotulling er den som tror på onde ånderesener fra gamle verdensbilder og forestillinger. Mens første del av kapitlet stiller oss i fokus ved at vi kan fokusere med språk og bilder mennesker av i dag forstår - så stiller vår del oss i forlegenhet fordi vi som predikanter hele tiden må gardere oss mot å bli oppfattet som et gufs. Tekstene henger nøye sammen og er uttrykk for sider av

samme evangelium. I utgangspunktet av prekenarbeidet må det ligge frimodighet. Jesus er i Nasaret og Kapernaum den samme, i går og i dag den samme, ja, til evig tid! - Og han går her fram - just som i gammel tid! (NoS 97)

Prekenteeksten:

Jesus har valgt veien mot Kapernaum i stedet for å la seg styrte utfor et stup i Nasaret. Et godt og fornuftig valg. Han opptrer som en typisk rabbiner og lærer folket på sabbaten. Folket er slått av undring over hans lære og myndighet - ikke minst fordi dette jo er en nybegynner. Vi er faktisk vitne til Guds Sønnns første arbeidsøkt etter innsettelsesgudstjenesten. Vi legger merke til at han ikke kan styre forløpet i undervisningen og kanskje vi er litt forundret over at også en besatt man kan finne seg i synagogen, gudshuset. Nå forstyrres den offentlig ro og orden:

Et subjekt i førsteperson-flertall melder seg i ropet fra mannen: Hva har du med oss å gjøre! Er du kommet for å ødelegge oss! Vi vet hvem du er! Du Guds hellige.

Vi legger merke til at de tre spørsmålenes både uttrykker strategi, frykt og list. Du er en uvedkommende. Legg deg ikke borti det vi driver med. Vil du ødelegge oss. Vi frykter tiltetgjørelsen. Vi vet hvem du er! - Vi skjønner at din makt er sterkere enn vår.

Jesus svarer subjektet, taler strengt til ånden og gir en befaling som makten må lyde. Det skjer ikke uten åndgemeng (!). Mannen rives over ende - men skades ikke - og er kvitt uvesenet. Nå starter ryktespredningen om Jesus som får fullt opp i kveldsvakta etter et godt måltid med Simons familie og svigers. Folk i nabolaget kommer nå med syke og besatte. Også her skriker åndende mot Jesus: Nå ”Du er Guds Sønn” (v.41). Han ber dem å tie for de vet at han er Messias. Titlene ”Guds hellige” og ”Guds Sønn” peker begge i denne retning.

Jesus konfronterer altså åndemakter som kjenner hans identitet og hans kamp er ikke bare mot demonen i seg selv - men inngår i hans strategi for bekjentgjøringen av hans identitet som Messias. Den er det disiplene som skal få lov til å bekjentgjøre, eller bekjenne - ikke de onde ånder. De siste er ”informert” men vil bruke det mot ham. Her er det åndskamp på mange plan.

Til prekenen (Så samles vi på valen!):

Vi får nærkontakt med de onde ånders karakter av å være besettelsesmakt. I stedet for å ty til teorier om åndene som datidens uttrykk for psykiske lidelser etc synes jeg det er et mer realistisk perspektiv i teksten og bruker altså ordet "besettelsesmakt". Jeg mener at forklaringsmodellene utfyller hverandre - ikke utelukker hverandre.

Makter med egne subjekter er ikke noe som i vår tid setter verken fornuften eller oppgående, oppdaterte intellekter på en særlig stor prøve. Nazismen er på en måte kroneksempelet på en makt som synes å besette og som nesten opptre som egne subjekter med lånte stemmer. Et helt folk og nettverk av folk i en rus som opplevdes uvirkelig og reell på samme tid. Ideologiske katastrofer i det forrige århundre, kalt bestialitetens århundre, er eksempler på åndsmakter som har likhetstrekk med teksten. I den forstand at de gjennomsyrer nettverk, m.a.o.trenger seg inn i synagogene (- der folk samles) og har ideologisk/dogmatisk kunnskap om omverdenen. Identifiserbare og selv i stand til å identifisere. I samme retning peker det fenomenet at i gitte kultursituasjoner synes store grupper, kall det folkefelleskap, å tenke forbausende likt om ting. Det er nærmest en forbrytelse å komme med motforestillinger.

Det er å merke seg at Bultmanns avmytologiseringsprosjekt av bibelske tekster kom under 2. verdenskrig - midt i en tid med et skrikende behov for gode verktøy til også å identifisere onde ånder i samtida som fiender. C.S. Lewis lar oss få innblikk i djevelens strategi i "The Screwtape Letters" der han sier at djevelens høyeste mål er å få mennesker til å fornekte hans eksistens.

Det som er viktig er at disse maktene før eller siden kan bli nærgående, merkbare, på liv og sjel. Makter som i menneskenes liv og historie er meget erkjennbare og som bl.a. har gitt opphav til dokumentaren; - Makter med et identifiserbart materiale av forståelig ballast som kan opptre med stemmer og muskler og som besettelsesmakt. Ødelegge liv. Bygge konsentrasjonsleire. Ta over våre sanser. Her møter de en sterkere makt! Frigjøreren. Guds Sønn. Guds hellige. Herrens Messias. Salmeboka vår er full av denne åndskampen!

Nå må vi innrette oss på samtid og framtid,

for her var det mye etterpåklokkap:

Livet er en kamp. Det er perspektivet. Mitt liv er en arena for en kamp. Det første jeg må gjøre er å identifisere de stridende krefter. Uten den evnen står jeg i ferd med å havne på feil side. Hvem skal jeg støtte i striden?

Jesus er en stadig kjempende. Hans verk er fullbrakt men ikke brakt ut til alle fullt og helt. Han kjemper i sitt legeme, kirken, denne striden i dag. Hans Messias-gjerning er underveis, pågående og pågående! Han vil det ondes tilintetgjørelse. Gudstjenestens møtested er på valen! Noen vil forferdes av dette - men det skjedde også i Kapernaum.

Det ondes realitet er kompleks og uforståelig. Det såkalte "ondens problem" antakeligvis uløselig, men allikevel altfor nærgående til at vi kan skyve det fra oss. Det er ikke vårt problem å løse det ondes problem - men det onde er vårt problem! Den besattes situasjon er et bilde på den situasjon som gjelder oss alle. Mannen i teksten var sikkert ikke en satanist eller liknende men et eksempel på en hvor tragedien bryter fram i dagen, blir synlig, blir stemme og kraft, men derfor også identifisert av Guds hellige og bekjempet.

Påstand: Mennesket er ikke så ondt at det har frembrakt alt det onde under historiens gang. Den som mener det står i fare for å gjøre mennesket til en djevel. Da er det bedre og identifisere djevelen utenfor mennesket og så forsake ham og alt hans vesen. Det fører en bro fra denne tematikken inn i "forsakelsen og trosbekjennelsen" ved døpefonten.

Vi kan ikke stille oss utenfor det hele og si det vedkommer oss ikke. Jesus Kristus er derfor en person som angår alle. Han angår alles kamp og alles seier fordi han er den sterkeste. Han har kommet for å ødelegge, ikke oss, men fiendene av Guds verden og visjon. Så samles vi - synagoge - på valen! Vi som leter etter lys - samles der påskelyset er i blant oss. Vi sees av ham og ser ham som den kjempende, lidende og elskende. Den salvede: Messias. Guds hellige Sønn. Han som seiret over død og djevel møter oss i ord og sakrament. Vi er på valen, sterkest når vi er svake, stille - og kan vente på hjelp fra Herren!

Til gudstjenesten:

Det første kristne gjenkjennelsestegn: tegning

FISK - kan brukes både ved høymesse og familiegudstjeneste (særlig). Bekjennelsen holder den onde på avstand. Bekjennelsen "I-Jesus, CH-Kristus, T-Guds, Y-Sønn og S-frelser" gjør at vi gjenkjenner Jesus som en iblant oss. Han er med oss i kampen når onde krefter vil true oss. Salmer med kamp og seiermotiv må prege gudstjenesten. Teksten fra 2. Samuelsbok kan gjerne fremføres som veksellesning.

Mitt forslag til salmeliste ser slik ut:

528: Mektigste Kriste

295 / 296: Vår Gud han er så fast en borg, eller

97 Jesus från Nasaret.

416: Alltid freidig

etter

107, 6-8 (fra "Den tro som Jesus favner")

Ved dåp: 613 Å la din Ånd nå med oss være.

Nattverd: 645 Herre Jesus, kom til stede,

542 Guds menighet er jordens største under, eller (mer beskjeden:) 603 Kom, la oss kjær- lig vandre.

God fastesøndag!

KJELL A. SKARTSETERHAGEN

Sokneprest i Nittedal

Maria Bodskapsdag

26. mars 2006 (Opptrykk fra LK 4-2004)

Preiketekst: Luk 1,46-55

Jer 33,14-17; Ef 1, 3-6

Ei svimlende oppleving - heilt sprøtt!

Maria, ropar engelen - Maria!

Og ho får eit kall eller ei oppgåve frå Gud. Du skal bli mor til Jesus, Guds son.

Engelen som kjem til henne - ho blir forskrekka - litt redd. Kva skal det her bety?

Ho skal bli mor, greit nok det, det hadde ho for så vidt tenkt seg - om enn ikkje heilt enno. Men Guds son, ho tør nesten ikkje seie orda høgt, tenk om, - var det sant? Hadde det skjedd? Hadde ho drømt? Nei, ho hadde ikkje det.

Kva med Josef? Han kom aldri til å tru på henne! Litt av ein historie å skulle fortelje om korleis ho var blitt gravid.

Det må ha vore ei heilt svimlende oppleving - heilt sprøtt!

Så berre dagar etterpå drar Maria til Elisabeth, engelen hadde jo sagt at Elisabeth også var med barn. Maria trengte vel nokon å snakke med - nokon som kanskje ville forstå.

I det dei møttes så hoppar Elisabeths barn i magen hennar av fryd, og utan at Maria seier noko, stadfestar Elisabeth det som Maria har opplevd.

Det er faktisk sant!

Dette er ein fantastisk historie om byrjinga på Jesu liv.

Himmel og jord møtes - tid og evigheit, eller evigheita som møter tida.

Jesus kjem til oss på ein heilt utruleg måte!

I Forkynnaren 3:11 står det: «Jamvel evigheita har han lagt i hjarta deira. Men dei skjønar ikkje det verk som Gud har gjort frå fyrst til sist.»

Akkurat som når Jesus blei unnfanga i Marias mage, møttest tid og evigheit. Så har også vi menneske evigheita i våre hjerte. Gud har lagt den der, men vi fattar det ikkje, akkurat som vi ikkje fattar at Gud kunne bli menneske og komme som eit barn.

Vi er skapt med eit minne om evigheita i hjerta våre, men vi har vanskeleg for å skjøne det, for det er så mange ting som stenge for det: motløyse, lidning, vondskap, makt og krig.

Men Gud kom! Til deg!

Så er det ikkje berre Marias namn som blir ropt, men også ditt namn.

Kan du høyre det?

Lovsangen!

Vår tekst begynner medan Maria er på besøk hos Elisabeth. Midt i alt det som hadde skjedd fekk ho nokon å snakke med, nokon som forstod dette underfulle som hadde hendt henne, og nokon som stadfesta det heile. Det var ikkje berre ein drøm, men noko som verkeleg hadde skjedd. Det må ha vore fantastisk for Maria å møte Elisabeth. Hjerte hennar fyllest med lovsang, Marias lovsang.

Luk. 1:46-55 kan delast i to: 1:46-50 og 1:51-55. Første delen handlar om Maria, andre del gir ei universell tyding av at Marias oppleving gjeld

alle menneske. Marias lovsang er på mange måtar ein refleksjon over korleis Gud er aktiv når Jesus vart til. Versa har mange GT-parallellar, ikkje minst til Hannas lovsang i 1. Sam. 2:1-11. Dei er frå ei gresk kjelde som er før-Lukas, bortsett frå vers 48. (sjå nedanfor vers 48.)

Vers 46-47: Maria lovpriser Herren for det han gjer for alle kvinner og menn gjennom dette barnet som veks i hennar mage, frelsaren.

Vers 48: Det kan verke sannsynleg at dette verset er eit vers som Lukas har sett inn i det som synest å vere ein tradisjonell lovsang, og det viser tilbake på vers 1:38. På den måten vert denne lovsangen knytta endå tettare opp mot den nye settinga den vert sett inn i. Den tek også opp det som er eit viktig tema hos Lukas, nemleg at Jesus kom til dei som var lågt på rangstigen i samfunnet også. Jesus skal bli født av ei ring tenestekvinne. Slutten av verset «Alle slekter skal prise henne sæl» viser ei akseptering av den bodskapen engelen gav Maria. Ho vil gjere dette som engelen bad henne om, og ho har gripe noko av kven dette barnet er, nemleg vår frelsar.

Vers 49: Verset kjem som ein kontrast til det føregående, og vi ser tydeleg forskjellen mellom den ringe Maria og den heilage, mektige og store Gud.

Vers 50: Dette verset er avslutninga på den første delen, og innleiinga til den delen av lovsangen som omhandlar kva Gud har gjort for alle menneske, alle som fryktar Gud.

Vers 51-53: Her møter vi på nokon problem. Lukas brukar 6 verb i aorist (fortid), vers 51: gjorde storverk og spreidde, vers 52: støyte og ned og lyfte opp, vers 53: metta og sende bort. Det er vanskeleg å sjå korleis Jesu unnfangning kunne innebere alle desse tinga i fortid. Derfor finnast det ulike forklaringar på dette. Men det kan forståast som Guds vanlege måte å handle på, eller profetisk: snakke om framtida som om den allerede var her. Guds rike er midt i mellom dykk. Allereie og endå ikkje. Denne aoristen uttrykker ei spenning du kan bruke i preika di.

Vers 54-55: Her er vi tilbake til temaet om Guds truskap. Gud bygger frelseshistoria på dei gamle løfta til Abraham, men å vere Guds folk har ikkje lenger berre med etnisk opphav å gjere. Guds gåve er til alle menneske.

Forkynning med lovsang!

Dette er ein dag for å bli i lovsangen og la den prege preika. Det er ein festdag i kyrkja vår og det skal få vere det.

Ein måte å bygge opp preika på kan vere å la lovsangen tone også i preika, ikkje berre gjennom ord, men også gjennom tonar. Kva med å bruke NoS 118, «Alle kilder bryter frem i glede» bygge opp preika rundt den. Enten kan ein få ein solist til å synge, eller la kyrkjelyden synge som svar på det som blir sagt i preika.

Skisse:

1. Innleiing som setter Marias lovsang inn i samanhengen, med engelen Gabriels bodskap til henne og hennar møte med Elisabeth. Fortel med eigne ord desse hendingane.
2. Første vers: Alle kilder bryter frem i glede.
3. Lese dagens tekst.
4. Halleluja! Gripe tilbake til dei løfta som har blitt gjeve. Vers 55. Noko nytt er i ferd med å bryte fram.
5. Vers 2: Skriftens skjulte ord og dunkle løfter.
6. Kva har det med oss å gjere i dag. Korleis kan vi lære å synge Marias lovsang? Kva betyr det at han blir eit svakt og ubeskytta foster? Nådens under mot verden. Kan vi høyre at også vårt namn blir sagt?
7. Vers 3 og 4: Å, Maria, lær meg dine sanger!
8. Korleis kan vi alltid ha kjelda vår hos Jesus?
9. Vers 5: Alle mine kilder er hos Jesus.

Ein annan spennande synsvinkel på Maria Bodskapsdag er å gå vegen om Josef. Kva tenkte han om alt dette som hende? Ved å bruke han, har vi eit menneske som er lett for oss å identifisere oss med. Ein som stod litt på utsida av alt det svært underlege som skjedde. Ein som plutselig oppdaga at den han skulle gifte seg med allereie var gravid, og det var ikkje hans barn. Så kom ho med den geniale forklaring at det var Gud som hadde gjort henne gravid. Den hadde vel vore i drygaste laget for dei fleste av oss å svelge. Men Josef valde å tru på Maria, og tru på Gud, etter at han hadde kome til han i draum. Slik sett er Josef på mange måtar eit førebilete for oss. Den første som trudde at det var noko heilt spesielt med dette barnet som Maria bar. Eg trur det å bygge opp preika som

ein dialog eller der dei begge fortel si historie kan vere noko som hjelper oss å kome på innsida av denne hendinga. La oss undre oss saman med Maria og Josef, og samtidig ta del i den trua og tillit til Gud som dei viser, og på den måten denne dagen også stadfeste vår eiga tru på han som kom til oss.

Til gudstenesta

Slik eg har vore inne på før tykkjer eg at denne gudstenesta skal vere prega av nettopp lovsangen. Skap ei gudsteneste med løft, glede og takk i.

Her har eg noko forslag til ei knippe med lovprisningssalmar: NoS 1, 12, 71,80,118, 119, 656 (nattverd) Salmar 97: 13, 88,103,121. Legg spesielt vekt på takken i bønene denne dagen. Gleda over fått noko stort, og takken heng nøye saman.

HILDE BARSNES
sokneprest i Oslo

5. søndag i faste

2. april 2006

Prekentekst Joh. 11, 45-53

3. Mos. 4,13-20; Hebr. 9,11-15

1. Noen må dø:

I romanen "Alexis Zorbas" skriver Nikos Kazantzakis om en engelsk mann som forpakter en gruvedrift på Kreta. Han ønsker å starte et nytt liv blant enkle, vanlige mennesker, men konfronteres isteden stadig med arkaiske, grusomme tradisjoner i den greske kulturen. Gjennom en gresk venn, Alexis Zorbas, kommer han mer og mer inn i lokalsamfunnet. Litt ut i boka forelsker engelskmannen seg i en ung enke. De to finner etter hvert tonen, og en natt tilbringer han hos henne. Men slikt går ikke upåaktet hen. En ung mann, sønn til landsbyens konstabel, tar selvmord. Han selv var forelsket i henne, men ble avvist. For bygda er det straks klart hvem som er ansvarlig for tragedien.

En kvinne gir uttrykk for stemningen: "Fins det ikke et eneste mannfolk i landsbyen som kan legge henne over knærne sine og skjære halsen over på henne som en sau? Elendige kujoner!" Mens folk går til messen på i. påske-dag når lynsjestemningen sitt høydepunkt. Det kastes stein på henne, mennene omringer henne, og det hele ender med at konstabelen selv skjærer hodet av henne. Sitat: "Jeg tar på meg ansvaret for denne synden! Han kastet offerets hode på trappen til kirken. Så gjorde han korsets tegn."

2. Dagen:

Et vanskelig, men meget sentralt tema tas opp: Jesus dør som sonoffer for verden. Kollektbønnen gir oss ledemotivet: "vi takker deg fordi du har latt din Sønn Jesus Kristus dø for oss og bli mellommann for en ny pakt". Tekstene følger opp. GT presenterer forskriften om syndofferoksen, epistelen forteller om Kristus som "et lyteløst offer for Gud". Evangeliet beretter om vedtaket om å ta Jesus av dage, samt Kaifas sin ufrivillige profeti.

Det er verdt å merke seg at også den klassiske GT-teksten til dette tema er knyttet til søndagen, riktignok som tilleggstekst: Abrahams ofring, 1. Mos. 22.

3. Sonofferlam:

En brutal historie, landsbyen trenger et offer. Overtredelsen av tradisjonens uskreve lover må sones. Et lukket samfunn verner seg selv mot noe som virker truende. Både skremt og lettet forlater menneskene åstedet. Alle vet hva som skjer når reglene brytes. Nå er tryggheten gjenopprettet.

Men dette handler om mer enn livet i en landsby på Kreta. Det iherdige forsvar av bruk av dødsstraffen i USA handler om den samme arkaiske tankegangen. Heller ikke er blodhevn og såkalt "æresdrap" bare fenomener fra gamle sicilianske historier eller pakistanske miljøer. Når en mann finner på å forfølge og plage sin ekskone eller samboer så hun må bo på hemmelig adresse eller flytte landet rundt, handler mye av det om det samme. Det virker groteskt og makabert at konstabelen korser seg etter at enken er drept. Han har ikke en gang dårlig samvittighet. I våre sammenhenger dre-

per vi ikke hverandre når uskrevne regler brytes. Historien i våre menigheter handler mer om utfrysning, mobbing og bakvasking. Uten dårlig samvittighet kan ellers fromme mennesker finne på å gjøre livet surt for andre, og det med bibelen i hånda. Det ser ut som om folk trenger både syndebukk og sonofferlam når noe oppleves som truende og fellesskapets interesser er i fare. Det ser ut som om mennesker trenger å se blod, slik at fred og forsoning kan gjenopprettes. Kristus går inn i dette systemet, underkaster seg - og overvinner det. Dvs. Guds nye ordening er utelukkende basert på kjærlighet, tillit og tilgivelse.

4. Tegn:

I følge Johannesprologen er Jesus kommet som et lys til verden. Gud skapte en forbindelse mellom himmel og jord. Nå kan alle bli Guds barn (1,12) og kan "se hans herlighet" fordi Ordet tok bolig blant menneskene (kap 1,14)

De troende ser derfor tegn som forteller dem at Jesus er Guds sønn. Når Jesus forvandler vann til vin (kap 2), når han helbreder embetsmannens sønn (kap 4) eller den lamme ved Betesda (kap 5), når han metter 5000 (kap 6) blir Guds herredømme over verden synlig for den troende. Men tegnene er ikke bevis for Guds makt, Jesus forblir omstridt. På hvert eneste av Jesu tegn følger lange og til dels harde diskusjoner med motstanderne. Så kommer det ultimative tegnet (kap11): Jesus vekker Lasarus opp fra de døde. Den troende ser at Jesus er herre også over døden. Her kommer teksten vår inn i bildet: for lederne er begeret nå mer en fullt. Jesus holder på å bli et alvorlig problem for dem. Det høye rådet samles og drøfter saken. Deretter begynner et nytt hovedavsnitt: Jesus på vei til Jerusalem, til korset, til opphøyelse (kap 12-19)

5. Teksten

Teksten må altså sees i sammenheng med hele kapittel 11. Perikopen begynner egentlig allerede med vers 45.

45-46 danner en bro mellom historiene om Lasarus og drapsvedtaket. Jesu siste under gjør inntrykk på folk og skaper uro blant lederne.

47-49 Det høye rådet - bestående av både prester og lekfolk - samles. De virker rådvile: Jesus gjør mye - hva skal vi nå gjøre? Tegnene

bestrides ikke, men de mulige konsekvensene skaper bekymring:

1. *Kan bevegelsen rundt Jesus spre seg?*

2: *Hva kommer Romerne til å foreta seg?*

Okkupasjonsmakten har vist før at de ikke tåler opprør. Johannes skriver evangeliet sitt rundt 90 e.Kr. Han vet hva som skjedde i år 70 - nettopp det som antydes i teksten: tempelet ødelegges og folket fordrives.

50-52 I denne situasjonen tar lederen ordet og konkluderer. Teksten høres ut som om Kaifas var øversteprest i bare ett år. Fra andre kilder vet vi imidlertid at han hadde denne oppgaven fra 18-36 e.Kr. Meningen må altså bli: Han var øversteprest "det (skjebnesvangre) året." da Gud gjennomførte sin frelsesplan.

Resonnementet hans er grusomt, men forståelig. For å sikre ro og orden i samfunnet vil han ofre Jesus. Fellesskapets interesse må gå foran den enkelte. Hver gang terrorister bortfører et menneske reagerer den berørte stat på samme måte.

Måten Kaifas snakker på virker nedlatende og arrogant, men Johannes vil understreke at det er skråsikre Kaifas som ikke har skjønt saken. Her får misforståelsesmotivet som Johannes bruker flere steder, en ny vri. Kaifas prøver å avverge en uønsket situasjon, kvitte seg med en brysom motstander, men legger på denne måten tilrette for at Guds vilje gjennomføres etter planen. Snakk om skjebnens ironi. Gud bruker mennesker som aktivt motarbeider ham.

Der vår oversettelse bruker ordet "folk", bruker Johannes to ord: λαος og εθνος.

Dette virker tilfeldig, og jeg mener at begrepene brukes synonymt. Poenget er at Gud gjennom det som skal skje i påsken skal samle alle Guds barn - både blant jøder og ikke-jøder - til et folk (se 1,12). Grensene sprenges, horisonten for frelsen utvides.

53-57 Vedtaket går ut på å likvidere Jesus. Vi får også informasjon om at Jesus nå er offisielt etterlyst.

6. Usikkerhet:

Den som har hatt skole- eller barnehagebesøk i forbindelse med påske ser hvor vanskelig saken med Jesu offerdød er for mange pedagoger - også når de står kirken nær. Forslag om å sløyfe fortelling om langfredag er ikke helt

uvanlig. Mange mennesker klarer ikke å få sitt bilde av en god og kjærlig Gud til å henge sammen med Jesu sonofferdød. Men kirken har et formidlingsproblem når noe av det mest sentrale i budskapet ikke når frem etter intensjonen. Da hjelper det ikke heller når viktige ledere blåser i samme pipa. Jeg minner om striden mellom Spjelkavik menighet og biskopen i Møre. Menigheten har fått en stor gave som skal brukes til utsmykning av kirken. Kunstneren Håkon Bleken har laget 96 bilder som presenterer bibelhistorie. Et av disse bildene fremstiller fortellingen om Abrahams ofring. Med argumentet om at dette kan oppleves som for voldsomt for barn, ønsker biskopen dette bilde fjernet fra konseptet. Problemet er bare at man her ønsker å fjerne en sentral GT-historie som peker på hvorfor det var viktig at Gud ofrer sin egen sønn. Poenget med historien om Abraham og Isak er jo nettopp å understreke at Gud ikke vil ha ofring av mennesker. I en tid der nyhetsbildet er preget av religiøs fanatisme, terror og selvmordsbombere trenger vi fortellinger som understreker at vi ikke har behov for annet enn Jesu soningsoffer for å komme nær Gud.

7. Preken og gudstjenesten:

1. Det er viktig å sette ord på usikkerheten mange kirkemedlemmer kjenner ved å snakke om Jesu sonoffer. (se punkt 6).

2. Soningsoffer er et arkaisk fenomen som ikke bare er kjent fra historien. Behovet for at brudd på skrevne eller uskrevne regler må sones, møter vi også i dag (punkt 1 og 3 gir noen eksempler, det finnes mange andre).

3. Det høye råd rydder opp i en vanskelig situasjon som fører til at Guds plan om å ofre sin sønn kan gjennomføres etter planen.

4. Jesu død har gjort ende på alt som heter sonoffer, en gang for alle.

Jesu sonoffer:

- er Guds, og ikke menneskenes vilje
- viser Guds kjærlighet og vår verdi
- åpner for tilgivelse og liv
- samler kirken
- gir fremtid i møte med døden

Mulige salmer:

- 128 *Se, vi går opp til Jerusalem*
063 *Jeg har en venn som har gitt sitt liv*

- 121 *Her ser jeg et tålmodig lam*
091 *Takk at du tok mine byrder*
640 *Vær velsignet, legem såret*
064 *Jeg vil prise min gjenløser*
345 *Ditt kors, o Krist, ble verdens sol*

Ellers er det naturlig å jobbe spesielt med nattverdsdelen. Her møter vi motivet om sonofferlammet flere steder. Kanskje det kan være en idé å bytte ut "Du Guds lam" med Luthers gamle salme: "O Guds lam uskyldig" (NoS 148/49).

ERNST-MODEST HERDIECKERHOFF
Sogneprest i Skårer

Betania Malvik

- DistriktsPsykiatrisk Avdeling
 - Somatisk Rehabiliteringssenter.
- En virksomhet innen Lukas Stiftelsen.*

Institusjonen eies og drives av Lukas Stiftelsen i nært samarbeid med St. Olavs Hospital HF. Den som ansettes må arbeide lojalt i forhold til institusjonens kristne verdigrunnlag.

Institusjonen har ledig stilling som

INSTITUSJONSPREST 50 % fast stilling

Ansvar/oppgaver:

- forkynnelse og kirkelige handlinger
- sjelesorg og samtalegrupper
- veiledning av og undervisning for personale
- deltagelse i tverrfaglig forum
- evt. samarbeid om avgrensede prosjekt som seminarer, kurs etc

Institusjonspresten har sete i virksomhetens Diakonale Forum.

Stillingen hører administrativt under direktør.

Vi ønsker:

- prest med pastoralklinisk utdanning og/eller erfaring fra lignende arbeidsområde evt. annen relevant videreutdanning
 - person som kan arbeide selvstendig og i team med andre faggrupper
- Personlig egnethet vektlegges.

Vi tilbyr:

- interessante og utfordrende arbeidsoppgaver
- godt tverrfaglig miljø

Vi har god erfaring for at stillingen lar seg kombinere med annet arbeid som f.eks. vikarpresttjeneste

Tiltredelse og lønn etter avtale.

Nærmere opplysninger tlf. 73 98 08 00 ved direktør Kåre Bandlien.

Søknad sendes Betania Malvik, 7563 Malvik innen 28.februar 2006.

Se også www.betaniamalvik.no

E-post adresse: firmapost@betaniamalvik.no

Postadresse
7563 Malvik

Telefon
73 98 08 00

Telefax
73 98 08 01

Bank
3000.17.91172

Postgiro
0803 3081627

Foretaksregistret
NO 953 557 088

KOMPETANSERÅDET

Den norske kirkes presteforening – Det praktisk-teologiske seminar – Det teologiske fakultet
Det teologiske menighetsfakultet – Misjonshøgskolen

Utdanning med søknadsfrist til Regionalt etterutdanningsutvalg/annen arbeidsgiver innen 15. mars 2006. Fullstendige utlysningstekster, flere kurs/stipender og mer informasjon: Inter Collegas nr. 1, www.prest.no/kurs og www.prest.no/stipend.

Kirken som lærende fellesskap

Menighetsfakultetet og Fagråd for kateketikk arrangerer kurs i krysspunktet mellom moderne organisasjonsteori og bibelsk menighetstenkning. Kurset gir god anledning til å reflektere over og utvikle egen praksis. **Oppstart uke 39. 4 semestre. 30 studiepoeng.**

Kristenliv og spiritualitet i Etiopia

Misjonshøgskolen utlyser et kurs som gir innblikk i den ortodokse og den evangelisk-lutherske kirken i Etiopia. Deltakerne får fordypet forståelse for den verdensvide kirke, norsk misjonshistorie og egen tradisjon. Inkludert i kurset er fellesreise til Vest- og Nord-Etiopia. **Oppstart uke 44. 2 semestre, 10 studiepoeng.**

Liturgisk videreutdanning

Fagråd for liturgikk og NTNU inviterer til kurs som skal gi innsikt og praktisk kompetanse i liturgiske spørsmål. Det nye kurset står i fruktbar dialog med Nemnd for gudstjenesteliv, og befinner seg dermed i krysspunktet mellom kontinuitet og fornyelse. **Oppstart uke 42. 4 semestre, 30 studiepoeng.**

Mitt liv som prest

Det praktisk-teologiske seminar, Kirkelig utdanningscenter i Nord og Misjonshøgskolen inviterer til kurs for nyutdannede prester. Gjennom varierte arbeidsformer vil en reflektere over nye kunnskaper og ferske erfaringer. **Kursuke: Uke 45. 10 studiepoeng.**

Pastoral-klinisk utdanning våren 2007

Det arrangeres Pastoral-klinisk utdanning ved **Sykehuset Buskerud, Institutt for sjelesorg og Lovisenberg Diakonale Sykehus.**

STILLINGSUTLYSNING

Menighetsprest i Trefoldighetskirken i Oslo

Det er ledig stilling (100%) som menighetsprest i Trefoldighetskirken i Oslo. Menighetspresten er lønnet av menighetsrådet og får oppgaver innenfor menighetens fellesskapsbyggende arbeid, samt prestefunksjoner i soknet, delegert fra soknepresten.

I Trefoldighet sokn bor det 6-7000 innbyggere. Vel 60 % av disse tilhører Den norske kirke. 50 % av befolkningen er aleneboende og hovedtyngden er i aldersgruppen 20-60 år.

I Trefoldighet sokn arbeider det til daglig over 20.000 mennesker. Menigheten vil være både soknekirke for den bofaste befolkning og sentrumskirke for de som arbeider og ferdes i byen.

Menighetens visjon er ”Trefoldighetskirken – fellesskap i sentrum”. Menigheten ønsker å leve nær den treenige Gud, nær hverandre og nær byen og verden. Trefoldighetskirken stod ferdig i 1858, er et av hovedstadens vakreste kirkebygg og kan på det meste romme opp mot 1200 mennesker. Kontorlokalene ligger i kort gangavstand fra kirken.

Trefoldighet menighet skal de neste to-tre år kun ha kveldsmesser hver søndag. Dette fordi Domkirken pga stengning denne perioden har ansvar for høymessene i Trefoldighetskirken. Den gudstjenestefeirende menighet i Trefoldighetskirken har en kjerne på 50-60 unge voksne. Disse er i stor grad bosatt utenfor soknet, men gjør en stor frivillig innsats for å bidra til å virkeliggjøre menighetens visjon gjennom småfellesskap og ulike tjenestegrupper. Menighetspresten skal bidra til styrking av menighetens trosfellesskap, være aktiv i Åpen Kirke, ha ansvar for konfirmantarbeid, samt holde kontakt med skoler og barnehager. Menighetspresten skal delta i gudstjenesteliv og kasualia, etter avtale med soknepresten.

Trefoldighet menighet vektlegger både diakonalt arbeid og utvikling av det åndelige livet i menigheten. I tiden som ligger foran vil egen sentrumsprest ha ansvar for nye tiltak som kan gi større kontakt med den bofaste befolkning og Oslo sentrum for øvrig. Menigheten betjenes av sokneprest, menighetsprest, sentrumsprest (50 %), menighetsforvalter og diakon (50 %). Dessuten er det tilsatt kantor i 62 %, korleder i 50 % og kirketjener i 50 % stillinger. En stor del av virksomheten i menigheten finansieres ved overføringer fra Trefoldighet legat.

Trefoldighet menighetsråd ønsker en menighetsprest som

- identifiserer seg med og kan arbeide ut fra menighetens visjon og egenart
- har erfaring fra ledelse av kirkelig frivillighetsarbeid
- trives i samtale og dialog
- er fleksibel og har god evne til samarbeid
- har gode lederegenskaper og kan arbeide selvstendig
- er motivert til å arbeide med barn og unge

Menighetspresten må påregne arbeid på ettermiddags/kveldstid minst to hverdager i uka. Det er ikke knyttet tjenestebolig til stillingen. Stillingen lønnes i kode 0922 Kapellan i lønns spennet l.tr. 44 – 59. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse. Godtgjørelser etter gjeldende satser. Menighetsrådet vil ved ansettelse legge vekt på aldersspredning og representasjon av begge kjønn i menighetens stab.

Nærmere opplysninger om stillingen fås ved henvendelse til sokneprest Anne-May Stavenes (tlf. 22993000) eller på epostadressen: sokneprest.trefoldighet@kirken.oslo.no
Skrifflig søknad med CV, godkjente vitnemål, relevante attester og referanser må være Trefoldighet menighet, postboks 6605 St. Olavsplass, 0129 Oslo, i hende innen 1.mars 2006.
Ønsket tilfredelse er 1. august.

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

LEDIGE STILLINGER

Oslo bispedømme

Sokneprest i Vestre Aker prosti med soknene Røa og Sørkedalen som tjenestested.

Stillingen som sokneprest i Vestre Aker prosti med soknene Røa og Sørkedalen som tjenestested er ledig.

Røa og Sørkedalen sokn dekker den nordvestre del av Oslo kommune. Folketallet er ca. 10.000, hvorav ca 650 i Sørkedalen, mens medlemstallet i Den norske kirke er til sammen vel 8 000.

Røa kirke (1939) er en arbeidskirke med ca. 300 sitteplasser i kirkerommet og ca. 150 i tilstøtende menighetssal. Her er også gode kontorer og arbeidsrom. Sørkedalen kirke (1865) har ca. 200 sitteplasser og et frittliggende menighetshus i tillegg. Kommunikasjonsforholdene er gode og det er korte avstander innenfor soknene.

Kirken i Oslo er for tiden inne i en periode med organisasjonsutvikling.

Det er gudstjeneste hver søndag i Røa kirke, og annen hver søndag i Sørkedalen kirke. Sokneprest og kapellan er ansvarlige for hver sine gudstjenester de søndager det er gudstjeneste begge steder.

Staben består av menighetsforvalter som daglig leder, sokneprest, kapellan, kantor og kirketjener, samt styrer og assistenter i menighetens barnehage. I samarbeid med Voksen menighet er det ansatt felles kateket. Videre er det ansatt ungdomsprest i samarbeid mellom menighetene i Skøyen, Voksen, Ullern, Ris og Røa (SVURR-menighetene).

Innenfor soknegrensene ligger Bogstad, Huseby, Lysejordet og Sørkedalen barneskoler. Det er ingen ungdomsskoler, videregående skoler, sykehjem eller andre institusjoner, men både når det gjelder barne- og ungdomsarbeidet og betjeningen av sykehjemmet på Hovseter samarbeides det med Voksen menighet. Ansvar er fordelt mellom prestene.

Menighetene har ca. 70 konfirmanter årlig. Ansvarlig for ungdomsarbeidet er prestene og kateketen i samarbeid med frivillige. Det arbeides med å ansette egen ungdomsarbeider i Røa menighet.

Røa menighet har et aktivt gudstjenesteliv og sterke bånd mellom kirke og lokalsamfunn. Menighetens ulike grupper brukes aktivt i gudstjenesten som kirkeverter, kirkekaffevertskap og til dels i kirketjeneroppgaver. Kirken ligger sentralt i lokalsamfunnet og er blitt et samlingssted både når kirkerommet tas i bruk for å markere spesielle hendelser og ved at menighetslokalene for øvrig benyttes av ulike grupper og foreninger. Menighetens medarbeidere trekkes inn i samarbeid med bydelsadministrasjonen og i virksomhet med styrker samhold og fellesskap i bydelen. Det er også et godt samarbeid med skolene.

Menigheten har i 2005 fått nytt orgel, og det er flere musikk- og kulturaktiviteter i Røa kirke. Organisten bygger nå opp et aktivt og spennende kulturarbeid. Andre utfordringer i menigheten er bl.a. videreutvikling av barne- og ungdomsarbeidet, videreføring av dåpsundervisnings programmer og styrking av gruppevirksomheten.

Sørkedalen menighet har i hovedsak sin aktivitet knyttet til gudstjenestene som vanlig-

vis finner sted hver annen søndag kl.11.00. Kirken benyttes til mange vielser og barnedåp.

Vi ønsker en sokneprest som

- forkynner slik at kirkens medlemmer blir utfordret og menighetens mangfold blir tatt vare på
- er engasjert i videreutviklingen av samhandlingen mellom Røa kirke og nærmiljøet
- er lagspiller og handlingsorientert, romslig og omgjengelig
- er kreativ
- har gode samarbeidsevner og er brobygger, både med og mellom de andre medlemmene i staben og mot de frivillige medarbeiderne

Personlig egnethet vil bli vektlagt.

Det er ikke knyttet tjenestebolig til stillingen. Målformene er bokmål.

Oslo bispedømmeråd ønsker flere kvinner i ledende prestestillinger. Kvinner oppfordres til å søke.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til Røa menighetskontor, tlf. 22 95 49 49 og prosten i Vestre Aker, Trond Bakkevig tlf. 22 59 17 30.

Stillingen lønnes i kode 0930 - Sokneprest, i lønsspennet l.tr. 52 - 62. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse. Godtgjørelser etter gjeldende satser.

Skriftlig søknad med CV, godkjente vitnemål, relevante attester og referanser må være Oslo Bispedømmeråd, Postboks 9307 Grønland, 0135 OSLO i hende *innen 23. februar 2006*.

Borg bispedømme

Prostiprest i Vestre Borgevyssele prosti i Borg bispedømme under Den norske kirke.

Det er ledig 50 % stilling som prostiprest i Vestre Borgevyssele prosti i Borg bispedømme. Prostiet består av prestegjeldene Moss, Jeløy, Hobøl, Våler, Skiptvet, Spydeberg, Rygge og Råde. Prostekontoret ligger i Moss.

Prosten har kontorfellesskap med kirkevergen i Moss og staben i Moss menighet, og prostipresten vil få kontor plass samme sted.

Prosten er prostiprestens nærmeste overordnede. Prostipresten skal utføre prestetjeneste i prostiet. Prostipresten vil være saksbehandler for prostien.

Den som tilsettes bør ha erfaring som menighetsprest og bør også ha en viss kjennskap til de administrative rutinene ved et prostekontor. Han/hun bør ha evne til å arbeide selvstendig og ha god fremstillingsevne både skriftlig og muntlig.

Prostiprestens tjenestedistrikt vil være Vestre Borgevyssele prosti.

Det følger ikke tjenestebolig med stillingen.

Målform i kirke og skole er bokmål.

Borg bispedømme har et godt etablert veiledningsapparat.

Kvinner oppfordres til å søke.

Stillingen lyses ut i stillingskode 1464 prest i lønsspenn 44-57.

Til lønnen kommer særlige regulativmessige godtgjørelser. Skyssgodtgjørelse etter gjeldende regler.

Tilsetting skjer i henhold til gjeldende regelverk.

Nærmere opplysninger fås på Borg bispedømmekontor, tlf. 69 30 79 00 eller på Moss menighetskontor, tlf. 69 24 82 60.

Søknad med CV, vitnemål, referanser og attester, må være Borg bispedømmeråd, Postboks 403, 1601 Fredrikstad i hende innen 10.03. 2006.

Stavanger bispedømme

Sokneprest i Ytre Stavanger prosti med særlig tjeneste i Tasta sokn i Stavanger bispedømme.

Tasta sokn ligger nord for Stavanger sentrum. Soknet har i overkant av 6000 innbyggere hvorav de aller fleste er medlem av Dnk. Soknet ligger i en bydel med kraftig vekst, særlig er tilveksten av barn og unge stor. Det skal innen kort tid bygges ca 780 boenheter i soknet. Her er flere skoler: Tasta 1-7 (360 elever), Byfjord 1-7 (380 elever), Tastarustå 1-10 (450 elever), Tastaveden 8-10 (270 elever) og 6 barnehager. Tasta menighets alderssenter ligger i menigheten med et av byens største

sykehjem og flere aldersboliger. Det er egen institusjonsprest i 50% stilling på sykehjemmet.

Staben består i tillegg til soknepresten av daglig leder (100%), kantor (40%), kateket (100%) med ansvar for konfirmantundervisning, ungdomsarbeid og dåpsopplæringsprogram, menighetssekretær/klokker (100%) med hovedansvar for barnarbeid, knøtteleder (40%) med hovedansvar for knøttesamlinger 3 dager/uke og vaktmester/kirketjener (60%).

Tasta kirkekontor inngår i Stavanger fellesråds servicetorg i løpet av våren 2006.

Tasta kirke ble bygget i 1977 og er en arbeidskirke. Det er ett kirkerom med plass til ca. 500, innbefattet to menighetsaler med skyvedører, stor foajé, nyoppusset- kjøkken og kirkestue, underetasjen med kjellerstue, div. rom og et godt fullt utstyrt kjøkken. I menigheten samles fast følgende grupper og lag på dagtid og kveldstid: Søndagsskole hver søndag som drives av frivillige ledere, ulikt eldrearbeid, tre barnekor: Pingo 3-5år, Theodor 5-8 år og Tasta Barnegospel for 3.-7. klasse som alle samles hver onsdag. Dessuten fredagsklubben, dansegruppen Joy, Tacanto (menighetskor sammen med Vardeneset menighet), KFUK- og KFUM speidere hver uke, ungdomsklubben M-klubben annen hver uke, KRIK-hver uke, kirkeringer, husfelleskapsgrupper, sorg-grupper, mannsforening, misjonsforeninger, menighetsblad sammen med Vardeneset menighet. Kirkekaffen er svært godt besøkt hver søndag.

Den kirkelige statistikk for 2004: Dåp (61), konfirmanter (49) -antallet er stigende, vigslar (2) og (65) begravelser. Gudstjenestene i skoleferien veksler med Vardeneset menighet. Likeledes deler en på tjenestekene med prestene i Vardeneset.

Tasta - En voksende menighet

Innenfor vår visjon ligger det mange utfordringer:

Vi vil vokse i antall, vokse i tro, vokse i fellesskap, vokse sammen, god å vokse opp i...

Til dette har menigheten utpekt fem redskaper:

- Bibel og bønn
- Gudstjeneste
- Diakoni og Medarbeideromsorg

- Undervisning og misjon
- Aktiviteter, lag og smågrupper

Tasta ønsker en sokneprest som kan lede, forkynne, undervise og holde fram visjonen om vekst og Kristusfelleskap. Vi ønsker en sokneprest som er med i menighetens liv med erfaring og kompetanse i å inspirere og samarbeide med både stab, menighetsråd og frivillige og som kan skape gode relasjoner, involvere, utvikle og utfordre frivillige i menighetsarbeid, inspirerer til misjon og som benytter dette i planlegging og gjennomføring av gudstjenester.

Vel tilsetning vil det bli lagt særlig vekt på evne til å utvikle menighetens ressurser og gudstjenestefelleskap samt å hjelpe menigheten til å møte utfordringen som ligger i en voksende bydel med mange barn og unge

Det følger tjenestebolig med til stillingen. Denne ligger i Dusavikkrossen 13, og har 5 soverom, stue, alternativt oppholdsrom og carport. Det vurderes å anskaffe ny bolig.

For bruken av bolig svares husleie etter gjeldende bestemmelser.

Stillingen lønnes i lønsspenn 51 - 63 i Statens lønnsregulativ. Vanlige regulativmessige godtgjørelser. Skyss og telefongodtgjørelse etter offentlige satser. Pensjonsinnskudd.

Tilsetningen skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder og den som tilsettes må rette seg

- a. etter de endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. samt
- b. avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål og tjenestedistrikt.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fåes ved henvendelse til fung. prost Kjell Farestveit, tlf. 51 90 57 70, sokneprest Magne Steinnes tlf. 51 54 51 80 eller til stiftsdirektør Åge Bognø, tlf. 51 84 62 70.

Søknaden skal inneholde CV, med h.h.v. kronologisk angivelse av utdanning og praksis, samt vitnemål, attester og opplysninger om referansepersoner.

Søknaden sendes Stavanger bispedømme-kontor, postboks 629, Sentrum, 4003 Stavanger, innen 1. mars 2006.

Stavanger bispedømme

Sokneprest i Dalane prosti med særlig tjeneste i Eigerøy menighet.

Dalane prosti ligger lengst sør i Stavanger bispedømme. Kommunene Eigersund, Sokndal, Lund og Bjerkreim ligger innenfor tjenesteområdet.

Stillingen har særskilt arbeidsområde i Eigerøy sokn, men er samtidig en av tre prestestillinger i de tre soknene Eigerøy, Egersund og Helleland.

Egersund sokn har i tillegg til hovedkirken, også gudstjenester i Bakkebø kirke (1959), på Hellvik bedehus og på Rundvollen skole.

Kirkekontoret for prestegjeldet ligger i Egersund sentrum (5 km fra bolig). Soknepresten har her arbeidsfellesskap med de andre tilsatte. Soknepresten har også ansvaret for konfirmantundervisningen i Eigerøy menighet og deltar etter avtale med kateket og øvrig stab i konfirmantarbeidet i de øvrige to menigheter i kommunen.

Prestene i prestegjeldet har turnusordning når det gjelder tjenesteuker. Likevel har Eigerøy-presten flest gudstjenester på Eigerøy.

Eigerøy er et nytt sokn fra 2002 og har ny, tjenlig arbeidskirke (1998). Eigerøy har ca. 2.500 av kommunens 14.000 innbyggere.

Soknepresten inngår i stab med organist, menighetsarbeider, daglig leder og en stor gruppe frivillige medarbeidere. I oppbyggingsfasen av menigheten har det frivillige arbeid vært av helt grunnleggende betydning. Det drives et omfattende arbeid blant barn, unge og voksne.

Kirkebygget har unike muligheter med foruten selve kirka, flere små rom, kirkestue, gymsal og snekkerverksted. KRIK er under oppstart og blir et satsningsområde blant ungdommene.

Eigerøy har en alderssammensetning med mange ny-etablerte og mange yngre familier, men det er også aktive pensjonister i menigheten. Ungdomstallene er forholdsvis store. Menighetsrådet har i senere tid arbeidet bevisst med gudstjenesteprofilen i menigheten, ikke minst med tanke på å nå de yngre årskull i menigheten. Menigheten er også tildelt trosopp-læringsmidler der arbeidet er rettet mot alderen 0 - 18 år med hovedfokus på ungdomsfasene.

Menigheten arbeider målbevisst ut fra egen, fastsatt visjon og verdisetninger. Vi vektlegger åpenhet, relevans og tilhørighet for alle aldersgrupper. Menighetens visjon: Eigerøy menighet vil være et attraktivt og smittende menighetsfellesskap i Jesu kjærlighet.

På dette grunnlag søker menigheten etter en prest som vil engasjere seg i menighetens arbeid, verdier og målsetting med å nå ut i lokalsamfunnet og på en spesiell måte bidra i arbeidet med trosopplæring, barn og ungdom og yngre familier. Samarbeidsevne og personlig egnethet vil bli tillagt stor vekt.

Presteboligen (1995) er en god, kommunal tjenestebolig nær kirken. Den ligger fint til i byggefelt med utsikt mot sjøen. Det er gangavstand til skole. Boligen har 4 soverom, eget heimekontor og kjelleretasje i tillegg til kjøkken, bad og stuer. Garasje plass for 2 biler. Eigersund kommune har god barnehagedekning.

For bruken av bolig svares husleie etter gjeldende bestemmelser.

Stillingen lønnes i lønsspenn 51 - 63 i Statens lønnsregulativ. Vanlige regulativmessige godtgjørelser. Skyss og telefongodtgjørelse etter offentlige satser. Pensjonsinnskudd.

Tilsettingen skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder og den som tilsettes må rette seg

- etter de endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. samt
- avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål og tjenestedistrikt.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fåes ved henvendelse til prost Inge Bjørn Rossavik, tlf. 51 46 33 30, menighetsrådsleder Arne Ove Østebrot eller til stiftsdirektør Åge Bognø, tlf. 51 84 62 70.

Søknaden skal inneholde CV, med h.h.v. kronologisk angivelse av utdanning og praksis, samt vitnemål, attester og opplysninger om referansepersoner.

Søknaden sendes Stavanger bispedømme-kontor, postboks 629, Sentrum, 4003 Stavanger, innen 1.mars 2006.

Stavanger bispedømme

Sokneprest i Haugesund prosti, tjenestested Rossabø sokn.

Det er ledig stilling som sokneprest i Haugesund prosti, Stavanger bispedømme, med Rossabø menighet som tjenestested.

Haugesund prosti er nyorganisert fra 1.1.06 og består av kommunene Haugesund, Tysvær, Bokn og med tiden også Utsira. Rossabø menighet er en av tre menigheter i Haugesund.

Haugesund kommune har ca 32000 innbyggere. Byen grenser i nord til Hordaland fylke. Det er ca 9 km til fylkesgrensen mot Hordaland fra byens sentrum. I øst grenser den til Tysvær med ca 5 km til kommunegrensen fra sentrum. I sør grenser byen til Norheim sokn i Karmøy kommune (fastlandsdelen av kommunen). Fra sentrum til grensen i sør er det ca 4 km. Rossabø menighet er den sørligste menigheten i byen og grenser altså til Norheim i sør og øst, og Vår Frelsers menighet i nord.

Det bor ca 9500 personer i Rossabø, hvorav 8516 er medlemmer i DNK. I menigheten er det en ungdomsskole og tre barneskoler. Foruten videregående skoler ellers i byen ligger Karmsund videregående skole innen menigheten. Den er en yrkesfaglig videregående skole.

Menigheten har én kirke, Rossabø kirke, fra 1972 med gudstjeneste hver søn- og helligdag. I menigheten har Normisjon et forsamlingshus der det drives noe aktivitet for voksne og barn. Rossabø bedehus ligger også innenfor menighetens grenser, her er aktiviteten knyttet til et eldretreff og noen grupper for barn. Av frimenigheter er det kun Haugaland kristne senter som hare sitt lokale innen menighetens grenser. Byens største kirkegård og mest benyttede gravkapell ligger innen menigheten. Byen har 4 grav-plasser, og disse er felles for alle tre menighetene.

Rossabø kirke er en flott og særpreget arbeidskirke. Kirkerommet har plass til 350 mennesker, og når menighetssal tas i bruk, rommer kirken ca. 600. I underetasjen er det kontorer og tjenlige ungdomslokaler. I et tilbygg ved siden av kirken er det også lokaler med forsamlingsrom og grupperom. Menigheten betjenes av to prester i 100% stilling, organist (100%), diakon (50%), kateket

(100 %, f.t. 60%), ungdomsdiakon (80%). Det er daglig leder i 50% stilling og kirketjener på deltid. Soknepresten leder prestetjenesten og foreslår gudstjenesteturnus som prosten endelig fastsetter. Kirkelige handlinger fordeles i tjenesteuker. Hovedtyngden av sokneprestens arbeid blir i Rossabø menighet. Utsira menighet vil i framtiden bli betjent av prestene i Rossabø. Med bakgrunn i ny tjenesteordning ivaretar prostens arbeidsgivers styringsrett og kan bruke soknepresten i prostiet for øvrig. Soknepresten er medlem av menighetsrådet.

Prestene betjener skolene sammen med kateketen, og prestene har turnus med andakter på de to syke- og aldershjemmene i menigheten.

I 2005 hadde menigheten 93 gravferder, 0 vigslor, 115 konfirmanter og 70 dåp. Konfirmanntallet ventes å ligge på dette nivået i årene framover, dåpstallet i 2005 var noe lavere enn vanlig. Antall gravferder vil sakte øke fremover. I 2004 var det i snitt 187 til stede ved hovedgudstjenesten. Snittet for nattverdeltakere var 60.

Innenfor barne- og ungdomsarbeidet ser vi en vekst i aktivitetene. Speiderarbeidet er godt innarbeidet i menigheten, det er søndagsskole og aktiviteter knyttet til menighetens dåpsopplæringsplan. Våren 2005 ble det startet et tilbud etter skoletid på tirsdagene for 4.- 6. klasse og en klubb for 7. og 8. klasse. Ungdomsklubben 0811 er også i fint driv. Det er også et KRIK-tilbud i menigheten. Menigheten har i samarbeid med andre fått til et godt ledertreningstilbud til unge med MILK-kurs og LIV-kurs. Konfirmantarbeidet

har i flere år nå vært bygget på opplevelsesbasert læring, og en har et godt samarbeid med de to andre menighetene i byen. Kateket, ungdomsdiakon og kapellan er undervisere.

Det er misjonsforeninger, menighetskor og kvinnetreff, og det skal etableres et treffsted for menn.

For de eldre har en åpen kirkestue som har samlet godt med deltakere.

Kirkebokføring skjer på felleskontor for alle de tre Haugesundsmenighetene, og det er innarbeidet gode rutiner for meldingstjeneste, attestutskrivning etc. Felleskontoret har også sentralbord for all kirkelig virksomhet i byen og er betjent fra 08.00 til 15:30. På felles-

kontoret er kirkeverge og dens stab samt prosten lokalisert.

Prosten innkaller prestene til regelmessige samlinger.

Det er et nært samarbeid mellom menighetsrådet og de ansatte. Her er ukentlige stabsmøter. Menigheten har utarbeidet planer for dåpsopplæring og konfirmanntid. Arbeidsfordeling mellom prestene blir vurdert på ny ved tilfredselse.

Ved vurdering av søkerne blir lederegenskaper og god samarbeidsevne vektlagt. Menigheten ønsker en sokneprest med engasjement og visjoner og med vilje og evne til å igangsette og gjennomføre utviklingsarbeid i menigheten.

Det er boplikt for soknepresten, og det skaffes/bygges ny bolig etter de standardkrav PF setter.

For bruken av bolig svares husleie etter gjeldende bestemmelser.

Stillingen lønnes i lønsspenn 51 - 63 i Statens lønnsregulativ. Vanlige regulativmessige godtgjørelser. Skyss og telefongodtgjørelse etter offentlige satser. Pensjonsinnskudd.

Tilsettingen skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder og den som tilsettes må rette seg

- a. etter de endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. samt
- b. avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål og tjenestedistrikt.

Haugesund kommune har bokmål som språk i alle sammenhenger.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fåes ved henvendelse til prost Gunnar Salomonsen, tlf.52 80 95 00 eller til stiftsdirektør Åge Bognø 51 84 62 70.

Søknaden skal inneholde CV, med h.h.v. kronologisk angivelse av utdannelse og praksis, samt vitnemål, attester og opplysninger om referansepersoner.

Søknaden sendes Stavanger bispedømme-kontor, postboks 629, Sentrum, 4003 Stavanger, innen 1.mars 2006.

Sør-Hålogaland bispedømme

Embetet som prost i Indre-Helgeland prosti i Sør-Hålogaland bispedømme er ledig.

Sør-Hålogaland bispedømmeråd har vedtatt gudstjenesteliv, medarbeiderskap og trosopp-læring som prioriterte satsingsområder. Biskop og bispedømmeråd arbeider aktivt med ny, lokaltilpasset organisering av prestetjenesten. Prostene er sentrale medarbeidere i disse målsettingene.

Prosten leder prestetjenesten i prostiet, gjør selv tjeneste som menighetsprest, bistår biskopen i dennes embetsutøvelse og utfører for øvrig de gjøremål som ligger til prosteembetet. Prosten skal sørge for samvirke mellom preste-tjenesten og de kirkelige rådernes virksomhet. Det er innført ny tjenesteordning i prostiet, og embetet som prost krever evne og vilje til moti-vasjon, samarbeid og ledelse i en sammensatt organisasjonsstruktur under utvikling. Ledere-fering og personlig egnethet vil bli vektlagt.

Prosten har kontor på Mo, samlokalisert med kirkevergen. Tjenesten som menighetsprest er knyttet til Mo sokn.

Den som blir utnevnt, må rette seg etter tjenesteordning for proster. Vedkommende må finne seg i endringer i gjøremål og embets-distriktets utstrekning samt endringer i reglene om pensjon og aldergrense.

Til embetet hører tjenestebolig på Mo med boplikt. For bruken av boligen svares husleie etter fastsatte regler. Den som blir utnevnt, må finne seg i de bestemmelser som måtte bli truffet om leie og bruk, eventuelt også flytting av bosted.

Søkere må opplyse om de behersker begge målformer. Målformen i prostiet er bokmål.

Kvinner oppfordres til å søke.

Lønnstrinn 66-70. Herfra går vanlig pen-sjonsinnskudd.

Søknad sendes tjenestevei og må være i Kultur- og kirkedepartementet, postboks 8030 Dep, 0030 Oslo innen 10. mars 2006.

Nærmere opplysninger om embetet er å finne på bispedømmets hjemmesider, www.kirken.no, eller ved henvendelse til prosten i Indre Helgeland, 75145478/90506130 eller Sør-Hålogaland bispedømme-kontor 75548550.

Sør-Hålogaland bispedømme

Ledig stilling som sokneprest i Sør-Helgeland prosti med tjenestested Velfjord og Tosen sokn.

Det er vedtatt nye tjenesteordninger og den implementering av disse som nå er i gang, kan medføre justeringer av arbeidsområde og tjenstedistrikt.

Velfjord og Tosen sokn utgjør sammen med Brønnøy sokn Brønnøy kirkelige fellesrådsområde. Dette område faller sammen med Brønnøy kommune. Kommunen har ca 7500 innbyggere. Om lag 900 av disse bor i Velfjord og Tosen. Bosetting i soknet er til dels spredt, men ligger i hovedsak langs RV 76 fra Tosbotn i øst til Gåsheia i vest. Tidligere var Velfjord egen kommune. Etter kommunesammen slåing ble Tosen kapelldistrikt som opprinnelig var en del av Bindal prestegjeld lagt til Velfjord prestegjeld, likeså ble Hongsetgrenda som var del av Sømna prestegjeld lagt til Velfjord. Geografiske og historiske forhold gjør at soknet har en ganske tydelig lokal identitet.

Naturen er utrolig variert og vakker med kort avstand mellom de ulike terrenstyper. Fjell og skog, fjord og fiskerike vassdrag innbyr til allsidig friluftaktivitet. Det lokale idrettslaget driver meget aktivt sommer og vinter og har god oppslutning blant barn og unge. Ellers er det flere lag og foreninger av forskjellig slag i soknet.

En del arbeidsplasser er knyttet til landbruk. Et stort kalkbrudd har betydelige ringvirkninger for næringsliv og bosetting. En del er sysselsatt i trevare- og snekkerbedrift, i handel samt i helse- og skolesektor. Flere dagpendler til Brønnøysund hvor det er et ganske variert næringsliv og hvor Brønnøysundsregistrene er en av de betydeligste arbeidsgivere.

Det ligger to skoler i soknet, Øverbygda barneskole og Hilstad barne- og ungdomsskole. Arbeidet med å bygge ny ungdomsskole pågår. Ved Hilstad skole ligger Klokkegården barnehage som holder til i et nytt og moderne barnehagebygg. Samfunnshuset Gimle som ligger i umiddelbar nærhet til skolen har gymnastikksal og svømmebasseng. Her ligger og idrettsplassen som snart får kunstgressdekke. Ungdom i videregående skole kan pendle til Brønnøysund. (Fra Hommelstø 35 km).

Det er 8 kirkegårder og to kirker i soknet. Velfjord kirke i Nøstvik ca 1 km fra Hommelstø sentrum er hovedkirke. Kirken er en laftet korskirke, reist i 1674 og er nord-Norges eldste trekirke. Den er i god stand og rommer drøyt 300 personer. Tosen kapell på Lande ligger ved Tosenfjorden 25 km fra Hommelstø sentrum. Kapellet rommer ca. 80 personer. I tillegg holdes det gudstjenester i Tosbotn skole (nedlagt som skole).

Gudstjenestedeltagelse er varierende. Det er god oppslutning om dåp og konfirmasjon. Antall begravelser i året ca 20, antall dåp ca 10, antall konfirmanter ca 10. Konfirmasjonsundervisningen har foregått i Velfjord kirke i skoletid. Menigheten har årlig invitert 5-åringene til miniskole og har hatt et lite bibelkurs for 5. klassingene. Samarbeidsforhold til skolene er godt.

Det er et aldershjem i soknet hvor prest og organist holder andakt annen hver uke.

Det er misjonsforening for NMS i Hommelstø.

Soknet betjenes av sokneprest, organist i 50% stilling og kirketjener 50% stilling. Kirkegårdsarbeid utføres som tjenesteavtale med "Grønn sektor". Kirkeverge felles med Brønnøy sokn. Organisten er med på å drive barnekor, og samarbeider med blandakor i bygda.

Soknepresten i Velfjord vil i tillegg til kontor i tjenesteboligen disponere eget kontor i kontorbygget for de kirkelige ansatte i Brønnøysund. Det legges til rette for et nært stabs-samarbeide med staben i Brønnøysund. Det er 7 prester i 100% stilling i prostiet. Herav 50% stilling som vikarprest. Brønnøysund er prostesete. Soknepresten i Velfjord vil få en god del arbeidsoppgaver i Brønnøy menighet. Det er gode samarbeidsforhold mellom de kirkelige ansatte og de kirkelig tillitsvalgte. Det er også et godt forhold mellom kirken og kommunens administrative og politiske ledelse.

Tjenestebolig med boplikt ligger i Hommelstø med kort avstand til skole og idrettsbanen samt skianlegg med lysløype, hopp- og brettbakke. Boligen som er bygget i 1885 skal pusses noe opp før innflytting. Bygningen er tidligere restaurert og modernisert og i generelt god stand. Grunnflate ca 160 m². Første etg.:

tre stuer, kjøkkeninngang med vaskerom, moderne kjøkken, bad, kontor (med egen inngang). Altan. 2. etg.: fire soverom, bad, god bodplass og romslig hall. Kjeller med to rom. For øvrig er det dobbel garasje og stor gårds-plass. Tomten er delvis naturtomt, men med stor opparbeidet hage.

Målform i kirke og skole er bokmål.

Vi vil vektlegge personlig egnethet til stillingen.

Kvinner oppfordres til å søke.

Stillingen lønnes etter Statens regulativ og er plassert i lønnsplanet l.tr. 51-63. I tillegg kommer særlige regulativmessige godtgjøringer.

Skyssgodtgjørelse utbetales etter Statens regulativ. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til prosten i Sør-Helgeland på tlf. 75 02 24 88, eller ved å ringe Sør-Hålogaland bispedømmekontor - 75 54 85 50.

Søknad med CV, referanser, bekreftede vitnemål og attester sendes Sør-Hålogaland Bispedømmeråd, Tolder Holmers vei 11, 8003 Bodø innen 02.03.2006.

Se også Aetats nettsider samt www.kirken.no/sor-haalogaland.

Tre ulike fastebøker fra Luther Forlag

Harald Kaasa Hammer

LUKK MEG I DINE SMERTER INN I JESU FØLGE GJENNOM FASTEN OG FREM TIL PÅSKEGLEDEN

Boken er bygget opp rundt prekentekstene i andre tekstrekk, fra fastelavenssøndag til andre påskedag. Den er en utmerket hjelp til å søke fornyelse i fastetiden, og til å leve seg inn i påskens budsskap.

Velegnet både til personlig andakt, gruppesamlinger og prekenforberedelse.

Kr 98,-

Richard A. Burrige

EN TROSODYSSÉ EN REISE GJENNOM LIVET

En unik reise gjennom Bibelens fortellinger i lys av av en rekke kjente bøker, filmer og fjernsynsserier - fra Homers Odysseen til 2001: En romodysse, fra Star Trek og Star Wars til Ringenes Herre og Matrix, ispedd Narnia, Harry Potter og En pilegrims vandring.

Kr 98,-

Fredrik Wisløff

MED HAM TIL GOLGATA

"Aldri har Jesu lidelseshistorie vært så levende for meg som når jeg skrev denne boken... Ingen av mine bøker har stått så nær mitt hjerte som denne" (forfatteren).

En klassisk fastebok i ordets beste forstand.

Kr 178,-

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av praktikumsrektor Halvor Nordhaug, rektor Vidar L. Haanes, prost Jan Otto Myrseth og kapellan Sunniva Gylver. «Fra bokfronten» redigeres av kapellan Morten Erik Stensberg. *e-post: tangenmenighet@senswave.com*

REDAKSJON

Luthersk Kirketidende, co/Tor Arne Berntsen,
Luftkrigsskolen, Vernes mil.
Pb 403, 7501 Stjørdal
Red. sekr.: Cand.theol. Tor Arne Berntsen
Tlf. 917 32 847
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

LESERINNLEGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk, og kan sendes til ovenstående e-post adresse.

ABONNEMENT, ADRESSEENDRING O.L.:

Luthersk Kirketidende v/Björg Gjelsvik,
Bok & Media AS Grensen 15 0159 OSLO.
Tlf. 22 00 87 70. Fax. 22 00 87 71.
e-post: bjorg.gjelsvik@bokogmedia.no

Pris kr. 490,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 550,- pr. år.
Kontonummer: 3000.14.73669

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 6 annonsemøduler i LK:

1. *1/2 kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr 375,- +moms
2. *Kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 615,- +moms
3. *Halvside* (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 1090,- +moms
4. *Halvside* (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 1090,- +moms
5. *3/4 side* (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr 1700,- +moms
6. *Helside* (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 1940,- +moms

ISSN 0332-5431

